

ตอนที่ 1

ร้านเหล้าร้านดังย่านหลังมหา'ลัย ที่นักศึกษามากมาย
เลือกร้านนี้เป็นร้านประจำเพราะบรรยากาศดี ไม่แออัด อาหาร
อร่อย เครื่องดื่มโดนใจ ที่สำคัญเจ้าของหล่อมัวกกก (มาก)

“ไอ้ต๋อ นี่มีงอกหักจริงดิ” ไอ้เคเพื่อนผมทัก

ใช่ครับ ผมเพิ่งอกหัก อกหักจากน้องรหัสที่น่ารักของผม ถึง
หน้าตาผมจะไม่เหมือนคนอกหัก แต่ผมกำลังเศร้าจริงๆ นะ อยาก
ได้คนมาตามใจ #กระซิก

“คนอกหัก หน้าแม่งสติกว่ากูอีก” ไอ้นาวเพื่อนตัวเล็ก
น่ารักของผมเขวะ ถึงจะน่ารักน้อยกว่าน้องรหัสผมก็เถอะ

“อกหักสิวะ แต่กำลังหาคนมาตามใจ ขอสติชนิดหนึ่ง”

ปากขยับบอกมัน แต่ตากำลังจ้องไปที่สาว ๆ ได้ะฝั่งตรงข้าม
เธอยกแก้วชูมาทางผม ผมเองก็ยกตอบเช่นกัน

“ไอ้ต๋อแม่งร้าย”

เพื่อนผมเขวอีกครั้งเมื่อบริกรนำกระดาษที่จดตัวเลขมาส่งให้

ผมรับมันมาก่อนจะเปิดอ่าน ยกยิ้มที่มุมปาก

“คนนี่ไม่ได้” ผมบอกพลางมองไปที่โต๊ะเธออีกครั้ง

“ทำไมวะ”

“เธอมีแฟนแล้ว”

คติของผมคือไม่ยุ่งกับคนที่มีเจ้าของ (ถ้าไม่รู้คือไม่นับ) ถามว่าผมรู้ได้ยังไง ผมเป็นคนค่อนข้างสอดส่องตลอดเวลา หรือจะเรียกขี้เสือกก็ได้ซะ อะแหม่ม...ผมค่อนข้างรู้จักคนเยอะพอสมควร ใครเป็นแฟนใครในมหา'ลัยก็คงผ่าน ๆ ตามาบ้าง

“ก็ดี อย่างน้อยมีก็ไม่เหี้ยจนเกินไป”

มันไม่แปลกสำหรับคนอย่างผมที่จะมีความสัมพันธ์ชั่วคราวข้ามคืนกับใคร แต่เราไม่ผูกมัด และตกลงปลงใจกันทั้งสองฝ่าย เป็นอันดี

ผมลืมบอกไปหรือเปล่า ผมชอบทั้งผู้ชายและก็ผู้หญิง แต่ผมไม่เคยมีอะไรกับผู้ชายมาก่อนนะครับ ผมแค่คิดว่าความรักไม่ได้จำกัดเพศ แต่คนคนนั้นโดนใจอะไร ๆ มันก็ใช่หมด

“กูไปห้องน้ำแป๊บนะ”

“ไหวไหมวะ”

วันนี้ผมตีไปเยอะพอสมควรตอนลูกเลยเซ ๆ นิดหน่อย ผมยกมือบอกเพื่อนเป็นเชิงว่าผมไหว ก่อนจะค่อย ๆ ก้าวเดินอย่างมั่นคง

ผมเดินไปตามทางที่ป้ายชี้บอกทางไปห้องน้ำ พอเจอประตูก็เลยผลักเข้าไป หูดันไปได้ยินเสียงครางอ้ออึงปนหอบหายใจแปลก ๆ เดี่ยวเว้ยเฮ้ย ใครมาเล่นหนังสดแถวนี้ เหมือนคนในห้องน้ำจะรู้ตัวว่ามีคนได้ยินเสียงถึงเจียบไป จังหวะที่ผมกำลังจะเดินเข้าห้องน้ำห้องที่ว่างดูเหมือนว่าโลกมันจะหมุน

“เป็นอะไรไหมครับ”

เหมือนมีไฟฟ้าสถิตตอนที่คนเพิ่งเข้ามาใหม่กว่าแขนผม และ
ไม่รู้ว่าสมองของผมเบลอหรืออารมณ์ชั่ววูบ ผมดึงแขนผู้ชายคนนั้น
เข้ามาในห้องน้ำและประกบริมฝีปากลงไปทันที

ตอนแรกผู้ชายตรงหน้าดูเหมือนตกใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น
นิดหน่อย แคंपีบเดียวเท่านั้นจากที่ผมเป็นฝ่ายเริ่มและไล่ต้อนเขา
แต่เขากลับพลิกมาเป็นฝ่ายไล่ต้อนผมแทน เรียวลิ้นร้อนในโพรงปาก
ผสมกับแอลกอฮอล์ทำให้ผมยิ่งเคลิบเคลิ้ม ริมฝีปากคุณดันไล่ต้อน
ผมซะจนมุม ‘อืมมม’ เสียงครางในลำคอตั้งออกมาจากทั้งสองฝ่าย
ลิ้นร้อนไล่เต็มไปทั่วโพรงปาก จมูกผมได้กลิ่นนูหรืออ่อน ๆ ติดอยู่ที่
ลมหายใจ เขาทั้งกัดทั้งดูดตั้งริมฝีปากผมจนบวมแจ๋อ

“อีก...แฮก แฮก”

ผม hobbiesใจและสูดอากาศเข้าปอดเมื่อคนตรงหน้าถอน
ริมฝีปากออก เหมือนสติผมจะค่อย ๆ กลับคืนมา ผมจึงปล่อยมือ
ออกจากไหล่เขาแล้วมองหน้าอีกฝ่ายชัด ๆ

เขี่ย...หล่อ

ผมสีเทาเทาเหนียว ไบหน้าหล่อคมเข้มเข้ากับดวงตาคมเฉี่ยว
นัยน์ตาสีน้ำตาลอ่อนข้างตึงดูตึง จมูกโด่งไม่มากแต่รับกับไบหน้า
อย่างดี ริมฝีปากหยักได้รูปแต่สีคล้ำนิดหน่อย สมองค่อย ๆ ประมวล
ผลว่าผมเคยเจอคนหล่อแบบนี้ที่ไหนมาก่อนนะ ผลที่ได้ทำเอาผม
ตาเบิกกว้าง เพื่อนผัวของน้องรหัสและควบตำแหน่งเจ้าของร้านที่
ผมยืนอยู่

ฉิบหาย! กุลวรรณลามเจ้าของร้าน เขาจะจับกุโยนออกนอกร้าน
ใหม่

“พี่จูบเก่งอะ”

ผมอยากจะตีปากตัวเอง เมื่อสมองสั่งการอีกอย่างแต่ปากมัน

ต้นพูดความรู้สึกรออกมา

“หึ ุ”

“หัวเราะผมเหรอ” ผมซ้อนตามองคนตรงหน้า กัตรีมฝิปาก
ล่างที่มันเริ่มแห้งผากอย่างลืมตัว

“เมาแล้วก็กลับไปนอนนะครับ”

พูดจบก็เปิดประตูออกจากห้องน้ำ แต่ก่อนจะออกไปเขาหัน
กลับมาพูดกับผมอีกประโยค

“ระวังหน่อยก็ดีนะครับ ถ้ามีอีกคร้งมันจะไม่จบแค่จูบ”

พอพูดจบเขาก็เดินจากไป ทั้งผมให้ยีนนิ่งอยู่กลางห้องน้ำ
คนเดียว ผมอยากจะทำอะไรกลับไปเหลือเกิน

ถ้าพี่ไม่จบ ผมก็พร้อมจะไม่จบนะครับ

ตอนที่ 2

“วันนี้กินข้าวที่ไหน” ไอ้เคถามหลังจากอาจารย์ปล่อย
คลาส และกำลังเก็บของลงกระเป๋า

“อยากกินร้อน ๆ แก่แข็งก็”

เมื่อคืนผมเมา เมาจริง ๆ นั้นแหละครับ หลังจากไปวนลาม
เจ้าของร้านผมก็กลับมานั่งดื่มต่อ พวกเพื่อนผมมันก็ไม่ได้สนใจอะไร
แต่รู้สึกว่าเขายังตั้งใจอยู่เลยอะ

“ซาบู่ปะ”

เออ เออะอะอะไรก็ซาบู่หมูกระทะ

“โอเค ดีล” สุดท้ายก็ตกลง

พวกเราเลือกไปกินซาบู่ที่ห้างใกล้ ๆ ซึ่งมีผม ไอ้เค ไอ้นาว
ไอ้ก้อง ไอ้มิน เราทั้งหมดเดินทางไปด้วยรถไอ้เค จริง ๆ พวกผม
สนิทกันแทบทั้งห้อง ไปไหนก็ยกกันไปเป็นกลุ่มเป็นก้อน จนบางที
เหมือนจะยกพวกไปตีกับคนอื่นเขา

พอมาถึงร้านซาบู่ พวกผมเลือกโต๊ะที่ติดกระจก สามารถมอง

เห็นด้านนอกได้ถนัดตา เพราะช่วงนี้ยังไม่เย็นมากนักคนเลยไม่ค่อยเยอะเท่าไร

หลังจากนั่งกินมาสักพักใหญ่ เรียกได้ว่าเขมือบทุกอย่างที่ลงหม้อเลยดีกว่า พนักงานยืนรอเก็บจานแทบจะไม่ได้เดินไปไหนเลย รอเก็บจานอยู่โต๊ะผมนี่แหละ

โธ่! ผมร้องในใจ เมื่อสายตาดันไปเจอคนรู้จัก เรียกว่ารู้จักได้หรือยังอะ ผมจับกับเขาไปแล้วนี่

“นี่ตั้งคัญ พวกมึงกลับเลยนะ เดี่ยวกูกลับเอง”

ผมส่งเงินให้เพื่อนแล้วลุกออกมา พวกมันมองหน้ากันงง ๆ จะอ้าปากถามก็ไม่ทันแล้ว เพราะผมเดินออกมาจากร้านเรียบร้อยแล้ว พยายามเร่งฝีเท้าตามคนตัวสูงให้ทัน เหมือนจะเห็นหลังไว ๆ อยู่แถวโซนของสด บิงโก เจอตัวละ

“สวัสดิ์ครับ รุ่นพี่”

“...” หยิบผักบุ้ง

“บังเอิญจังเลย เจอกันอีกแล้ว”

“...” หยิบกะหล่ำปลี

“ถ้าเราเจอกันอีกครั้งเนี่ย พรหมลิขิตชัด ๆ เลย”

“...” หยิบพริก

“ไม่คุยกับผมหน่อยเหรอ”

“มึงเป็นใคร” เขาหันมามองหน้าผม สายตาว่างเปล่า ไม่เห็นเหมือนเมื่อคืนเลย

“จำผมไม่ได้เหรอ เมื่อคืนเรายังเร่าร้อนกันในห้องน้ำอยู่เลย”

ผมพูดพร้อมกับยิ้มจนตาหิ้อาจจะเป็นเพราะคำพูดสองแง่สองง่ามของผมทำให้ผู้คนเริ่มหันมามองทางเรา

“เร่าร้อน?” เขาหันมา

“ครับ”

“หึ หึ”

“หรือมันยังเร่าร้อนไม่พอ พี่เลยจำผมไม่ได้”

เขาไม่ตอบอะไรอีก ผมเห็นเขาดูโทรศัพท์ไปหยิบของไป ดูท่า
แล้วน่าจะมาซื้อของให้ใครซะมากกว่า

“ผมช่วยไหม” ผมเสนอตัวเพราะดูเหมือนว่าเขาจะเลือกของ
ไม่ค่อยถูก ยืนคิดนานมาก

ตอนแรกผมคิดว่าเขาจะเดินหนีหรือรำคาญผม แต่เปล่า เขา
กลับส่งโทรศัพท์ที่เปิดหน้าจอทิ้งไว้มาให้ ดูแล้วเยอะพอสมควรเลย

“มันไม่มีกะหล่ำปลีนีพี่ เขาสั่งผักกาดขาว” ว่าแล้วผมก็หยิบ
กะหล่ำปลีออกไปเก็บที่เดิม แล้วหยิบผักกาดขาวใส่รถเข็นแทน

“อืม...ผักกาดหอม ใบกะเพรา ต้นหอม ผักชี หอมใหญ่ กรีน-
โอ๊ก มินิคอส สลัดแก้ว กระเทียมจีน มะระ อิมมม...อันนี้ดีกว่า อ้วน
ดี” ผมพูดพลางหยิบของใส่รถเข็นไปพลาจ พอดบรรยายการที่มีใน
ลิสต์ผมก็เงยหน้าบอกเขา

“อา...ครับแล้วครับ”

“ขอบใจ” เขาพูดแค่นั้นก็รับโทรศัพท์คืนแล้วเข็นรถเข็นเดินหนี
ผมไปเฉยเลย

“รอผมด้วยดิ”

“ตามทำไม จะกลับแล้ว”

ผมก้าวเท้าไปตักหน้า “ไปส่งผมหน่อย ผมไม่มีรถ”

“รถประจำทางมี” เขาพูดแล้วดันรถเข็นหลบผมไปอีกทาง

“พี่ อย่าใจร้ายดิ นะ นะ”

“เพื่อนไม่คบ?”

เพื่อนมี แต่อยากมีพี่ด้วยอะ #ส่งตาวหวาน

ผมเดินไปเกาะแขนเขา “นะ นะ น้าา”

กล่ำมแขนแน่นแน่น อู๊ย โทษชะ

เขาปรายตามองผมก่อนจะถอนหายใจออกมา “อืม”

“Yes!” ผมผลอหลุดปากเสียงดังไปหน่อย ทำให้คนที่เดินผ่าน
ไปมาหันมอง

“แหะ ๆ” ผมส่งยิ้มแหย ๆ ให้ก่อนจะก้าวเดินตามคนตัวสูง

หลังจากจ่ายเงินเสร็จเรียบร้อยพี่เขาก็ก้าวเท้าเดินฉับ ๆ ไม่รอ
ผมเลย ผมนี่ต้องกึ่งวิ่งกึ่งเดินตามเขาให้ทัน ผมว่าผมก็ไม่ได้เตี้ยนะ
แต่เวลายืนเทียบข้าง ๆ สัดส่วนผมดูเล็กไปหมด

“หอยู๋ไหน” หลังจากขึ้นนั่งบนรถเรียบร้อย พี่เขาก็เปิดปาก
ถาม

“ดีพี เฟลส ครับ” ผมบอกพร้อมกับหันไปยิ้มให้คนขับ เป็น
จังหวะที่พี่เขาโน้มตัวมาใกล้พอดี ทำให้ปฏิกิริยาของผมคือถอยหลัง
ติดเบาะ

“คาดเข็มขัดด้วย” พูดพร้อมกับเอื้อมมือมาดึงสายรัดเข็มขัด
มาคาดให้ผม

*แค่ผูกคาดเข็มขัดนะเนี่ย ฉิบหาย...หัวใจเต้นแรงฉิบ ตัวโคตร
หอมเลย -.-*

หลังจากนั้นผมก็ปิดปากเงียบกริบ พี่เขานิ่งชะจนผมไม่กล้า
เล่นเลย ผมนั่งเงียบไปเรื่อย ๆ ไม่รู้ว่าผมเปลี้ยมากไปหรือเปล่า แอร์
เย็น ๆ กระทบหน้าไม่นานหนังตาผมก็เริ่มหนัก ถ้าผมหลับ พี่เขาคง
ไม่ปล่อยผมทิ้งกลางทางหรอกเนอะ

Sin talk...

ไอ้เด็กแสบหลับไปแล้วครับ ไม่คิดว่าจะเจอในสภาพนี้ ดูจาก

ชุดน่าจะไปเข้าเรียนมา เท่าที่เห็นเมื่อคืนอาการไม่น่าจะมาเรียนไหว เมื่อคืนผมตกใจเหมือนกันตอนที่โดนเด็กมันลากเข้าห้องน้ำ แถมยังเป็นฝ่ายขโมยจูบกันอีก เรื่องอะไรผมต้องยอมเด็กมันล่ะ ผมเลยไล่ต้อนซะหอบเป็นหมา แต่ก็ต้องยอมรับว่าเด็กนี้ก็จูบเก่งใช้ย่อยทำเอาผมเกือบเคลิ้มตาม ถ้าเด็กมันเรียกร้องอีกรอบ ผมคงได้หัวมันขึ้นชั้นสามไปแล้ว

ผมเลยวิ่งเข้าไปในซอยหอบของเด็กนี่ตามที่มันบอก ละแวกมหา'ลัยมีไม่กี่หอหรือครับ เด็กมหา'ลัยก็คงรู้จักกันดีถึงแม้จะไม่ได้อยู่ ผมจอดรถเทียบฟุตบาทก่อนจะปลุกเด็กน้อยให้ตื่น

“ตื่นได้แล้ว ถึงแล้ว” ผมปลุกคนที่นั่งเบาะข้างๆ ดูเหมือนจะหลับสบาย ไม่กระดิกเลย

“ตื่น!” ผมเพิ่มเสียงให้ดังขึ้นอีก แต่ไอ้เด็กแสบก็ยังไม่รู้สึกตัวสักนิด

หลับลึกเกินไป

ผมเอื้อมมือไปแตะแก้มขาว ไอ้เด็กนี่มันไม่ได้ตัวเล็กน่ารักเลย มันเตี้ยกว่าผมไม่เท่าไร หุ่นบางกว่าผมไม่มาก แต่มันขาว ขนตายาว ดวงตามันมีเสน่ห์เวลายิ้ม

“อ้อออ” เสียงครางลากยาวบ่งบอกว่ากำลังหงุดหงิดเมื่อมือผมยังลูบแก้มไปมา

“ตื่นได้แล้ว!!!”

หึๆ ผมเกือบจะหลุดหัวเราะออกมา เมื่อเจ้าตัวที่นั่งข้างๆ สะดุ้งจนหน้าเหวอ หน้าตาตอนตื่นนอนยิ่งดูยิ่งเอ๋อ

“ลงไปได้แล้ว” ผมพูดอีกที เหมือนเจ้าตัวยังตื่นไม่เต็มตา

“ถึงแล้วหรือครับ” พุดแล้วยกมือขึ้นขยี้ตา

“อย่าขยี้” ผมดึงมืออีกคนไว้ “เดี๋ยวมันแดง”

“ครับ” ไอ้เด็กแสบยิ้มจนหน้าบาน ก่อนจะลงจากรถ
ผมมองไอ้เด็กแสบผ่านกระจกรถระหว่างรอให้เดินเข้าไปใน
ตึก แต่ก็ยังไม่เดินเข้าไปสักที ไอ้เด็กแสบเดินกลับมาที่รถผมแล้วเคาะ
กระจกเบา ๆ

ก๊อ๊ก! ก๊อ๊ก!

ผมลดกระจกลงแล้วมองดูรอบ ๆ ว่าเจ้าตัวลึ่มอะไรหรือเปล่า
...ก็ไม่มี

“ขอบคุณที่มาส่งนะครับ พี่ชิน”

ไอ้เด็กแสบมันเน้นที่คำสุดท้าย พูดจบก็โบกมือบ้ายบายให้
ยิ้มหน้าทะเล้นแล้วก็วิ่งหายเข้าไปในตึก ผมได้แต่ส่ายหัวเบา ๆ
เจอมันบ่อย ๆ ผมคงปวดหัวน่าดู

ไอ้เด็กแสบ

ตอนที่ 3

“คืนนี้ไปไหนไหม” ไข่มิ้นถามในขณะที่พวกเรากลุ่มใหญ่ กำลังนั่งอยู่ที่ลานเกียร์

“ร้านไหนดีวะ” ไข้อยักษ์เพื่อนอีกคนถาม

“กูจะไปมุ่มสบาย” ผมตอบออกมา ไหนๆ พวกมึงก็เลือกไม่ได้ กูเลือกให้ละกัน

“เออ กูไปหนึ่ง”

“กูสอง”

“กูสาม”

“...สี่...ห้า...หก...”

นั่นแหละครับ ผมบอกแล้ว พวกผมเวลาไปไหนไปที่เป็นกลุ่ม เป็นก้อน นี่ผมช่วยหาลูกค้าให้พี่เขานะครับ ผมไม่ได้ไปถล่มร้านเขา

พอเลิกเรียนผมก็กลับหอทันที กลับมาถึงหอบปั๊บสิ่งแรกที่ผมทำก็คือ เล่นเกมก่อนครับ...มันเป็นช่วงเวลาผ่อนคลายสำหรับผมนะ ผมเข้าไปโปรแกรมที่เอาไว้พูดคุยกับเพื่อนก่อนจะกดเข้าเกม

“ว่าไงไอ้กาก หายไปเลยนะมึง” ไอ้วินเพื่อนต่างคณะทักทันที
ที่เห็นชื่อผมออนไลน์

“ไม่ว่างเว้ย วันนี้ตาเดียวพอ มินัด”

“อีกละ เออ ๆ กต ๆ”

เพื่อนในห้องแชนดมีกันอยู่ห้าคนครบทีม หนึ่งในนั้นมีไอ้เคอยู่
ด้วย ส่วนที่เหลือก็พวกเพื่อนต่างคณะที่รู้จักและคุยกันถุกคอก ขวน
กันเล่นเกม กินเหล้า ก็เลยสนิทกันยาว

“ไอ้ห้าเอ๊ย ไอ้เวียร์มาออลไฟว์ไว ๆ” ไอ้วินตำผู้เล่นอีกคนที่
หายไป

“มันไม่อยู่เปลววะ” ผมบอก เพราะเห็นตัวละครที่มันเล่นนั่ง
ไม่ขยับ

“แป็บ” ไอ้ไม้ผู้เล่นอีกคนพูด แล้วก็ได้ยินเสียงก่นด่าแต่ไกล
“ไอ้เวียร์ ไอ้เด็กเหี้ย มึงทิ้งทีมทำห่าอะไร สะ ให้ไวเลยไอ้สัด ถ้าทีม
แพ้มึงตายแน่”

แค่นั้นแหละสักพักหน้าจอผมก็โชว์คำว่า ‘คุณชนะ’ ทันที

“ฮ่า ๆ ๆ กูไปละ ไอ้เคมารับกูด้วย”

ผมหัวเราะร่วน บอกลาพวกมันแล้วก็บอกให้ไอ้เคมารับ ผม
ออกจากเกมแล้วก็ปิดคอมพิวเตอร์ วันนี้มีแต่เรื่องดี ๆ หวังว่าคืนนี้ผมจะได้
เจอพี่อีกนะ

**ไอ้เคมารับผมเกือบสามทุ่ม มันมาช้าเพราะไปรับไอ้นาว
มาก่อน แล้วถึงค่อยมารับผม นั่งรถไปไม่นานก็ถึงร้าน วันนี้คน
ค่อนข้างเยอะพอสมควร ไปถึงก็เจอพวกเพื่อนผม 5-6 คนนั่งรออยู่
ก่อนแล้ว พนักงานเลยต่อโต๊ะให้อีก ยาวกันไปเลย**

ผมมองไปรอบ ๆ ร้าน ไม่เห็นพี่ชินเลยแฮะ วันนี้ไม่อยู่เหวอ

คนอุตุสำหรัคคดถึงจิงมาหณะเนี่ย เอ้อ...หงอยเลยๆ ผมนั่งตมไป ลักพักใหญ่ตาก็ยังมอหาคคนที่ผมมอยากเจอ แต่ก็ไม่เจอลักที สงสัย จะชวตชะแล้ว

“ไอ้ก้อง เมื่อกี้กูเจอไอ้เหี้ยทิมหน้าร้านวะ”

ไอ้ชินเพื่อนอีกคนที่เพิ่งกลับเข้ามาในร้านบอก พวกผมเลย มอหน้ากันไปมาว่าจะเอายังไง ไอ้ก้องกับไอ้ทิมมันไม่ถูกกันมา นมานาน เจอที่ไหนมีเรื่องกันที่นั่น ไอ้ก้องเคยเล่าให้ฟังถึงเหตุผลที่ มันไม่ถูกกันเพราะดันไปจับหญิงคนเดียวกัน แล้วหญิงดันเลือก ไอ้ก้อง ไอ้ทิมเลยเลือดขึ้นหน้า หลังจากนั้นเจอกันที่ไหนก็แะวะกัน ตีกันตลอด ไอ้ทิมมันเป็นเด็กเทคโนฯ เลยทำให้พวกผมไม่ถูกกับ เด็กเทคโนฯ ไปด้วย

“ถ้ามันไม่เริ่ม ก็เฉยๆ ไร” ไอ้ก้องบอกแบบนั้น พวกเพื่อน ที่เหลือเลยนิ่งๆ ทำเป็นไม่สนใจ

นั่งตมกันต่อตามปรกติ คิดว่าไม่น่าจะมีเรื่องอะไร ถึงพวกมัน จะมอมาทางโต๊ะผมบ้าง พวกผมจะมอไปทางโต๊ะมันบ้าง แต่ก็ ยังไม่มีใครเปิดศึก

“ไปดูตบหูรีแป็บ” ไอ้ก้องบอกแล้วลุกออกไปจากโต๊ะ ผมเห็น แบบนั้นเลยตามมันไปด้วย

ไม่ดีหรือถ้าจะปล่อยให้ไปคนเดียว

ผมกับไอ้ก้องกำลังเดินออกไปข้างนอกร้าน แล้วก็แบบที่ คิด ไอ้ทิมกับเพื่อนมันอีกสองคนเดินตามออกมา เพื่อนๆ ที่โต๊ะผม เห็นแบบนี้ก็ทำท่าจะลุกตามมาด้วย แต่ผมกับไอ้ก้องส่งสายตา บอกพวกมันว่าไม่ต้องลุกมา คนเยอะมันจะกลายเป็นเรื่องใหญ่ และ ผมก็คิดว่าแค่ผมกับไอ้ก้องก็เกินพอแล้ว

“ใจ ไม่เจอกันนานเลยนะ” ออกมาถึงโซนข้างนอกร้าน

ยังไม่ทันไร ไอ้ทิมก็เปิดฉากพูดก่อนเลย

“อ้าว คิดว่ามึงตายไปแล้วนะเนี่ย” เป็นผมเองที่หันไปตอบมัน

“ปากดี!” มันตอบพร้อมกับผลักไหล่ผม

“อย่างอื่นกูก็ดีนะ” ผมบอกแล้วเอ้อมมือไปตบแก้มมันเบา ๆ
พร้อมกับรอยยิ้ม

“ลัคน้อยใหม่ ไอ้สัตว์!” ไอ้ทิมผลักจนผมเซถอยไปสองก้าว
เป็นจังหวะที่ไอ้ก้องสวนหมัดหนัก ๆ ใส่หน้าไอ้ทิมพอดี

“คนปากดีนะมึง กัดไม่เลิก”

หลังจากนั้นไอ้ทิมก็ปล่อยหมัดใส่ไอ้ก้อง แต่ไอ้ก้องมันไวกว่า
เลยหลบทัน ส่วนเพื่อนไอ้ทิมอีกสองคนมันดันพุ่งเป้ามาหาผมแทน
3P เป็นต่อไม่ไหววะ ขอหล่อกว่านี้ไม่ได้เหอ...

ผมถีบไอ้หน้าอ่อนคนแรกที่กำลังเดินเข้ามาหาผม มันเซจน
ล้มทำให้ไอ้หน้าเหี้ยอีกคนจะเข้ามาต่อยผมแทน ผมหลบหมัดมัน
ไปทางซ้ายก่อนจะใช้หมัดของผมชัตหนัก ๆ เข้าไปที่ช่วงท้อง เห็น
แบบนี้ผมก็เคยเรียนมวยไทยมานะครับ แต่ช่วงจังหวะที่ผมกำลังชัต
ไอ้หน้าเหี้ย ไอ้หน้าอ่อนมันก็ลุกขึ้นมากระชากตัวผมแล้วสวนหมัด
เข้าที่หน้าผมหนึ่งที ไอ้ก้องมันคงเห็น มันเลยปล่อยไอ้ทิมมาชัต
ไอ้หน้าเหี้ยแทน

พวกเราห้าคนชัตกันนิ้วอยู่ข้างร้านที่ไม่มีคนผ่านไปมา เป็น
อีกทีที่ผมพลาดท่า เพราะตำแหน่งที่เปลี่ยนทำให้ไอ้ทิมยกตีนถีบเข้า
ที่หน้าท้องผมเต็ม ๆ ผมคิดว่ายังไงผมคงต้องล้มไปกองกับพื้นแน่ ๆ
แต่ไม่ใช่ แผ่นหลังผมปะทะเข้ากับแผ่นอกแข็งอย่างแรง

“ไอ้ย...ฉิบ!”

ผมสบถออกมาเพราะไม่รู้ว่าคนด้านหลังเป็นมิตรหรือศัตรู ผม

ใช้ข้อศอกกระทันหันเข้าที่หน้าท้องคนด้านหลัง แต่มันกลับรวบมือผม ทั้งสองข้างเอาไว้ แล้วคนด้านหลังผมก็ถีบเข้าที่หน้าอกไอ้ทิมแทน จนมันหงายหลังตั้ง

เป็นมิตร?

“อย่ามามีเรื่องกันที่ร้านกู”

เสียงทุ้มกดต่ำดังขึ้นจนรู้สึกได้ถึงความน่ากลัว ทำให้พวกผมทั้งหมดที่กำลังวุ่นกับการชดกันนิ้วหยุดลงทันที อย่าบอกนะว่าพีชิน...เขาปล่อยมือที่รวบแขนผมไว้แล้วลดมือลงไปพาดที่หน้าท้องผมแทน

ใช่เลย ยิ่งกลืน ยิ่งใช่

“ไปเช็กบิลแล้วกลับไปซะ” สั่งไอ้พวกนั้นจบแล้วก็ก้มลงมาพูดกับผม “ส่วนมึง มานี”

พีชินจับผมให้เดินนำหน้าเข้าไปในร้าน ผมหันไปหาไอ้ก้องก่อนที่เราสองคนจะพยักหน้าให้กัน หน้าไอ้ก้องน่าจะโดนไปหลายหมัด แต่เขือเถอะ ไอ้พวกนั้นหนักกว่าพวกผมแน่นอน ผมไม่รู้หรอกว่าพีชินให้เดินไปไหน เขาผลักเขาเดินไปทางไหน ผมก็ใจง่ายทำตามเขาไปหมด รู้ตัวอีกทีผมก็มาหยุดอยู่หน้าห้องสักห้องหนึ่งบนชั้นสามของร้าน

“เข้าไป” พีชินเปิดประตูแล้วดันผมให้เข้าไปในห้อง ห้องที่พีชินพาเข้ามาเป็นห้องกว้างโล่งที่มีแค่เตียงนอนกับตู้เสื้อผ้า แล้วก็ห้องน้ำ

ว้าย ตายล้ารวว (ว้ายตายแล้ว) พีชินจะทำอะไรดีอออ

“หยุดทำหน้าที่นี้ๆ แล้วไปทำแผลซะ”

นี่ผมแสดงออกว่าอยากได้เขาถึงขนาดนั้นเลยหรอ

“พี่ ทำให้ผมเหนื่อยสิ” ผมบอกเสียงอ่อน
 “กระจกมี ไปทำเอง” พี่ชินบอก แล้วหยิบกล่องยาแก้กระจก
 มาส่งให้

โหวว เตรียมพร้อมไปอีกกก

“ผมทำไม่ถนัดอะ พี่ทำให้ผมเหนื่อยนะ...ได้ไหมครับ” พุดเสียง
 อ่อนลงอีกนิด

พี่ชินหันมามองผมแล้วถอนหายใจเฮือกใหญ่

“นั่งดี ๆ” พี่เขาสั่งผมอีกครั้ง

ผมนั่งนิ่งอยู่ที่ปลายเตียง ให้พี่ชินทำแผลให้

พี่ชินเอาสำลีชุบแอลกอฮอล์เช็ดแผลแต่ละลงที่...

มุมปาก “ฮะ...”

ข้างแก้ม “ซึ๊ด...”

หางคิ้ว “อืมม...”

มุมปากอีกข้าง “โอ๊ย ๆ ๆ เจ็บ ๆ ๆ พี่ ผมเจ็บ”

“หึ ๆ” พี่ชินยกยิ้ม หัวเราะในลำคอ มือยังคงทำแผลให้ผมต่อ

“ถอดเสื้อออก” พี่เขาสั่งอีกครั้งหลังจากทำแผลที่หน้าเสร็จ

จะทำอารายหนู~

โป๊ก!

“ถอดเสื้อ แล้วทายาซะ” ว่าแล้วเขาก็ส่งหลอดยาที่ใช้เคาะหัว
 ผมเมื่อกี้ให้

“นึกว่าคิดอะไรกับผมซะอีก”

“สภาพนี้ยังจะคิดอะไรลามกอีก”

ถ้าสภาพปรกตินี้คิดได้ใช้ปะ อรุ่มมม

“เลิกคิดอะไรที่มันเห็นกามสักที ทายาซะ จะไปส่ง”

ดับฝันผมไปเลย ดับมอดไม่เห็นควัน ฮือออ ขอนอนด้วย

ได้ปะ ไม่กงไม่กลับมันแล้วหออะ ถ้าผมพูดแบบนี้ออกไปคิดสภาพ
ตัวเองว่าจะได้ทายาหรือจะได้ตื่นพีชันทาบหน้าแทน ผมทายาดีกว่า
เนอะ

ตอนที่ 4

ผมตื่นมาในเช้าของวันใหม่ รู้สึกเจ็บที่ใบหน้ากับหน้าท้องพอสมควร เมื่อคืนพี่ซันมาส่งผม พอกลับมาถึงผมเปิดโทรศัพท์ดูปรากฏว่ามีข้อความเข้ามามากมาย ผมตอบแค่ไลน์ของเพื่อนสนิทเท่านั้น หลัก ๆ ก็มี ใ้เค ใ้ก้อง ใ้นาว มันถามผมว่าเป็นยังไงบ้าง ผมตอบกลับไปว่าผมสบายดี ไม่ต้องห่วง

ก๊อก! ก๊อก! ก๊อก!

เสียงเคาะประตูดังขึ้น ผมวางโทรศัพท์แล้วเดินไปที่ประตู สองตาแมวดูเหมือนผมสืเทาปากคาบหูรื่ก็พอจะรู้ว่าเป็นใคร เขารู้ได้ไงว่าผมอยู่ห้องนี้

“มาหาใครครับ” ผมเปิดประตูออกพร้อมกับคำถาม

“ใครเจ้าของห้อง ก็มาหาคนนั้น” พี่เขาบอกพร้อมกับยื่นถุงในมือให้ผม

ข้าว...ข้าวต้ม?

“ขอบคุณครับ” ผมรับมาแล้วกล่าวขอบคุณ

“เข้ามาก่อนสิครับ” ขยับตัวหลบให้อีกฝ่ายเดินเข้ามา

“สูบได้ไหม”

พีกำลังสูบอยู่ครับ พี่มาถามอะไรตอนนี้ ถ้าผมบอกว่าไม่ได้

ละ

“ระเบียงดีกว่าพี่” ผมเปิดประตูระเบียงให้ พี่ซนก็เดินออกไป
สูบด้านนอก

“พี่ติดบุหรี่เหรอ” ผมยื่นซองประตูดาม

“ไม่ชอบ?” เลิกคิ้วมองผม

“ก็ไม่เชิง ผมแค่ไม่อยากจะให้พี่สูบ”

“...”

“ถ้าอยากเลิกบอกผมได้นะ...”

“หืม?”

“ถ้าพี่อยากสูบ ผมให้พี่สูบทีหนึ่ง”

ผมพูดพร้อมกับรอยยิ้มบนใบหน้า ถ้าพี่อยากเลิกผมยอม
จริง ๆ นะ อี ๆ ผมเดินเข้าไปในห้องครัว แกะข้าวต้มใส่ซาม พอเดิน
ออกมาจากห้องครัว พี่ซนก็สูบบุหรี่เสร็จพอดี

“เรื่องเมื่อคืนขอบคุณนะครับ ที่ช่วยผม” ผมบอกพร้อมกับตัก
ข้าวเข้าปาก เคี้ยว ๆ มุมปากเหมือนกันแะ

“ไม่ได้ช่วยฟรี”

“ผมไม่มีอะไรให้นะ นอกจากตัวผมอะ”

“อืม ตัวมึงนั่นแหละ”

เคร่ง! ซ้อนร่วงจากมือเลยชะ

“เอาจริงดิพี่” ผมมองพี่เขาตาโต แทบไม่เชื่อหูตัวเอง พี่ซน
อยากได้ผมอะ อร่ายย

“กินข้าว นี๊ยา กินชะ แล้วไปด้วยกัน”

ที่นี้ก็ได้นะพี่ ผมพร้อม อรุ่มมม

“ขอผมเตรียมตัวแป็บ”

ผมรีบตักข้าวเข้าปาก เจ็บปากแต่ก็ทน รีบกลับเข้าห้องไป อาบน้ำแต่งตัวประแป้งหอมฉุย เลือกลือผ้าหล่อแบบถอดง่ายมีมะ อู๊ยเขิน ใช้เวลาจัดการตัวเองไม่นาน ผมก็มายืนอยู่ตรงหน้าพีซินแล้ว

“ผมพร้อมแล้วพี่”

พีซินมองผมตั้งแต่หัวจดเท้า ก่อนจะยกยิ้มแล้วส่ายหน้าเบา ๆ เดินนำออกจากห้องผมไป

ทำไมอะ ผมดูไม่ดีเหรอ มันตลกเหรอพี่

“พี่หัวเราะอะไร ผมตลกเหรอ”

“ไม่ใช่ก็เหมือนใช่” พีซินบอกติดขำ ใบหน้ายังเปื้อนยิ้มอยู่เลย
น่ารัก

“พูดงี้ผมจะมั่นใจดีไหมเนี่ย”

“ขึ้นรถ ให้อะ”

พีซินสั่งผมหลังจากที่เจ้าตัวปลดล็อกรถแล้วขึ้นไปนั่งที่คนขับ เรียบร้อยแล้ว ผมได้แต่ค้อนคนในรถ จะไปเปลี่ยนชุดใหม่ก็ได้ไม่ได้ เพราะพี่เขาคงไม่รอ

ระหว่างขับรถพี่เขาก็ไม่ได้พูดอะไรอีก ผมกวนพี่เขาไป สองสามประโยคก่อนจะเจีบ ให้ดนตรีในรถบรรเลงไปเรื่อย ๆ แทน ก่อนที่รถพีซินจะจอดลงที่ห้าง

ห้าง?

“มาทำไมอะ” ผมหันไปถามพีซินชื่อ ๆ ไหนบอกอยากได้ตัว
ผม

“เอาไป” พีซินโยนสมุดเล่มไม่หนามากมาให้ผม

อย่าบอกนะว่าใช้ผมมาซื้อของอะ

“โหพี่~ ใช้ผมไปซื้อ?” ผมโอดครวญ ไร้ คนอุตส่าห์ดีใจ

“เออ ไปซื้อมาเร็ว ๆ”

ผมแบ่ปากใส่แล้วเดินตามไปอย่างช่วยไม่ได้ ก้มมองดูลิสต์รายการในมือแล้วก็ไม่ได้เยอะเท่าไร ไม่เป็นไร คิดซะว่ามาเด็ดก็ได้

คนตัวสูงหน้านิ่งเดินเข้ามาที่โซนของสด ผมหยิบของใส่รถเข็นตามรายการในมือ ดูเหมือนจะเอาของพวกนี้ไปใช้ที่ร้าน แต่ทำไมถึงให้คนไม่รู้จักรักของพวกนี้มาซื้อ

“พี่ ถ้ามจริง ที่ร้านไม่มีคนครัวหรือคนซื้อของเหรอ ทำไมมาซื้อเองล่ะครับ”

“มี แต่เขาลาหยุด”

“อ้อ” ผมพยักหน้ารับ แต่สายตายังมองหาของที่ต้องซื้อให้ตรงกับรายการในมือ

หลังจากเลือกซื้อของในห้างเสร็จ พี่ซึนก็พาไปแวะร้านที่อยู่ไม่ไกลจากห้างเท่าไรเพื่อสั่งเครื่องดื่มอีกหลายยี่ห้อ ก่อนจะพากลับมาส่งหอ

ตอนแรกก็คิดว่าจะมาส่งแล้วก็แยกย้าย แต่พอมาถึงหอผม พี่ซึนก็ลงจากรถแล้วเดินตามมาด้วย โดยให้เหตุผลกับผมว่า

“ง่วง ขอนอนหน่อย”

ไม่กลัวผมลักหลับเหรอ...

ผมลักหลับพี่เขาได้ไหมครับ

“พี่นอนในห้องผมก็ได้นะ” ผมบอกพี่เขาตอนเดินไปหยิบน้ำในตู้เย็น

“ไม่ละ นอนแป็บเดียว” ว่าแล้วพี่ซึนก็ล้มตัวนอนบนโซฟา ขาที่ยาวไปหน่อยก็เลยเก็นโซฟาออกมาด้วย

เพียงเวลาผ่านไปไม่นาน ร่างสูงที่นอนอยู่บนโซฟาก็หายใจ
 สม่่าเสมอ ดูจากสีหน้าแล้วคงจะเหนื่อยน่าดู เมื่อคืนมาส่งผมก็เกือบ
 ตีสองแล้ว ไหนจะต้องขับรถกลับไปอีก ผมไม่รู้ว่าเขาได้นอนตอน
 ไหน เมื่อเช้าที่มาหาผมก็ค่อนข้างเช้า สีหน้าดูอิดโรยมากอีกต่างหาก
 แต่ไม่ได้ทำให้ดูหล่อน้อยลงเลย ขนตายาว ใบหน้าเนียนแบบผู้ชาย
 ริมฝีปากหยักติดคัล้านิดหน่อย เวลาหลับแล้วดูไม่อันตรายเลยแฮะ

ผมกลับไปตอนไหนยังไม่รู้เรื่องเลย ตื่นมาอีกทีก็พบว่าตัวเอง
 นอนอยู่บนโซฟาแล้ว แต่คนที่เคยนอนอยู่บนโซฟา กลับหายไป ผม
 มองนาฬิกาบนผนัง บ่งบอกเวลาว่าบ่ายสี่โมงสิบห้าแล้ว พี่เขาคง
 กลับไปแล้วสินะ

ผมหยิบโทรศัพท์มาเปิดเข้าแอปไลน์ วันนี้พวกเพื่อนผมมัน
 นัดกันไปดูบอลที่บ้านไอ้ยักษ์ บ้านไอ้ยักษ์อยู่ไม่ไกลจากมหา'ลัย
 เท่าไร เป็นหมู่บ้านจัดสรรที่พ่อแม่ไอ้ยักษ์ซื้อไว้ แต่ดันทิ้งไอ้ยักษ์
 ไว้คนเดียวแล้วไปทำงานต่างประเทศ เวลาไม่มีเรียนพวกเราก็ชอบ
 ไปอยู่บ้านไอ้ยักษ์บ่อยๆ แต่ว่าพวกเราไม่ได้ทำอะไรไม่งามนะครับ
 แค่มีบ้างที่นัดกันกินเหล้าตามประสา แต่พวกผมก็เข้าเรียนตลอด
 นะครับ

ผมเข้าเฟซบุ๊กหลังจากที่คุยกับพวกเพื่อนเสร็จ บนหน้าฟีด
 ส่วนมากก็มีแต่เพื่อน ๆ ผมโพสต์ทั้งนั้น เลื่อนลงมาเรื่อย ๆ ก็เจอ
 ภาพน้องรหัสสวิตหวานกับแพนซี่หวง ผมไม่ได้รู้สึกอะไรกับน้องแล้ว
 นะครับ แต่ผมมันใส่แพนนี่มันเฉย ๆ จับนิดแซวหน่อยก็ไม่ได้
 นี่ผมยังเลื่อนไปเรื่อย ๆ จนสะดุดกับภาพภาพหนึ่ง

SH Sin ได้อยู่กับ เป็นต่อ อิศรา
 โฟสต์รูปภาพ

พีซันเป็นเพื่อนในเฟซฯ แต่ผมไม่เคยคุยหรือคอมเมนต์อะไร
ผมแอดเพื่อนไว้สองและกดไลก์เท่านั้น ปรกติพีซาก็ไม่ค่อยอัปเดต
อะไรนอกจากรูปวิวทิวทัศน์หรือสถานที่ต่าง ๆ แปลกใจนิดหน่อยที่
พีซ้อัปรูปคน มันเป็นรูปผมที่เห็นแต่ด้านหลัง มือกำลังดึงรถเข็น
อยู่ทางด้านหน้า เพียงรูปเดียว ไม่มีแคปชั่นไม่มีอะไรเลย แค่วัยก๊อ
ผมต่อท้ายแค่นั้น แต่ทำไมใจผมถึงได้เต้นแรงขนาดนี้

พีทำให้ผมหลงรักพีเพิ่มขึ้นอีกแล้วนะ

ตอนที่ 5

คนเยอะจิ้งแสะ

ประโยคแรกที่ผุดขึ้นมาหลังจากผมมาหยุดยืนอยู่หน้าร้าน มุมสบาย วันนี้เป็นวันคริสต์มาส ดูเหมือนร้านจะจัดปาร์ตี้คริสต์มาส ทำให้คนเยอะเป็นพิเศษ ผมมองหาพีซินที่ร้านก่อนจะเจอเจ้าตัวยืนอยู่ที่เคาน์เตอร์บาร์ คงจะยุ่งอีกแล้วแฮะ

“ยุ่งอยู่หรือพี” ผมทักเมื่อเห็นพีเขาก้ม ๆ เงย ๆ จดอะไรลงกระดาษ

“อืม”

“มีอะไรให้ผมช่วยไหม” ผมถามอีก จริง ๆ ผมก็ว่าง ไม่ได้อยากเมา แค่อยากเจอบางคน

“อยากช่วยจริงหรือ” คนตัวสูงกว่าแต่หน้าคล้ายพีซินตะโกนถามมา คนนี้คงเป็นพี่ชาย

“ไม่เอาน่า พีไซ่” พีซินปรามคนเป็นพี่ชาย

“แต่คนไม่พอ ถึงมีหม่อนอีกคนก็ไม่พอ” พีไซ่แย้งพีซิน

“จะให้ผมทำอะไร บอกมาเถอะครับ ผมยินดีช่วย”

“เด็กเสิร์ฟ นี่ชุด ช่วยพื้หน่อย ขอใบใจมาก” พื้โซ่พูดแล้วยัดชุดใส่มือผม พื้ชินทำเหมือนจะดึงคืนแต่ผมยื้อเอาไว้

“ได้ครับ” ตอบริบ กอดชุดเอาไว้แนบอก

“เข้าไปเปลี่ยนหลังร้านเลย แล้วออกมาจับออร์เดอร์ มีอะไรถามพวกพื้ได้เลย”

ผมเดินเข้าไปหลังร้านตามที่พื้โซ่ชี้ พอผลึกประตูเข้าไปก็เจอรุ่นน้องที่คณะผมอีกคนหนึ่งยืนอยู่ ใส่ชุดซานตาเต็มยศ

“หวัดดีครับพื้” น้องไหว้ผม

“หวัดดี ทำงานที่นี่หรอ”

“เปล่าครับ คนไม่พอผมเลยมาช่วย” น้องมันบอกก่อนจะจัดหมวกให้เข้ากับทรงผม

“แปลกนะ ร้านน่าจะมีพนักงานอยู่แล้วนี่”

“ช่วงนี้มีทั้งคนลาแล้วก็คนป่วยนะครับ เมื่อวานพื้โซ่ก็ไล่ออกไปอีกคน”

“อ่าา” ผมครางรับพลางพยักหน้าไปด้วย ไล่คนออกแสดงว่ามีตำแหน่งว่าง

มีงานทำ ได้เงิน ได้แฉิวหนุ่ม เป็นตอติล

หลังจากที่เปลี่ยนชุดเสร็จผมก็ออกมาช่วยหน้าร้าน มันไม่ได้ยากเท่าไรกับการจับออร์เดอร์ จำโซน จำโต๊ะ แล้วเอาของไปเสิร์ฟ แต่เป็นเพราะจำนวนพนักงานไม่เพียงพอต่อจำนวนคนมาเที่ยว ทำให้มันวุ่นวายนิดหน่อย

“ช่วยพื้หน่อยได้ไหม น้องพื้ซ”

“จะดีหรอครับ ผมกลัวทำไม่ได้”

“ไม่ยากหรอก แค่คืนนี้คืนเดียว”

ผมเดินเข้าไปใกล้กว่าเดิมเมื่อได้ยินพีโซ่เรียกอีกคน แค่เห็น
ด้านหลังผมก็จำได้แล้ว น้องรหัสที่น่ารักของผมนั่นเอง

“มีอะไรกันเหวอครับ” ผมทักขึ้น น้องพีซดูตกใจนิดหน่อยตอน
เห็นผม

“สวัสดิ์ครับ พีต่อ” น้องพีซยกมือไหว้ น่ารักจริงๆ

“พีกำลังขอร้องพีซให้ช่วยเสิร์ฟอีกคนนะ ยิ่งดีก็คนยิ่งเยอะ”
พีโซ่บอก ดูเหมือนแถมจะหัวเสียน่าดู

“ลองไหมพีซ พีก็เพิ่งมาทำเหมือนกัน”

“แค่วันเดียว เดี่ยวพีให้ค่าจ้างพิเศษ ทั้งคู่เลย” พีโซ่ทำท่าจะ
ยกมือไหว้อยู่แล้ว น้องพีซเลยจำยอม

“ครับ ๆ ก็ได้ครับ” แล้วคนชี้สังสารก็ตอบตกลง

“พีโซ่ทางนี้น้อยครับ”

“เดี๋ยวผมพาน้องไปเปลี่ยนชุดเองครับ” ผมเสนอเพราะมี
พนักงานอีกคนกำลังเรียกพีโซ่

ผมพาน้องพีซเข้ามาหลังร้านที่ผมมาเปลี่ยนชุดเมื่อกี้ ค้นหา
ชุดซานตาให้น้องใส่ ว่าแต่ไอ้พีหามาพิตบูลไปไหน ไม่เห็นมาเฝ้า

“แฟนเราไปไหนซะละ”

“พีกันต์ออกไปกับพีชินครับ เห็นว่าต้องไปสั่งของ”

น้องเดินหายเข้าไปในที่เปลี่ยนชุดก่อนจะตะโกนออกมา “ผม
ใส่กางเกงไม่ได้ครับ มันใหญ่ไป”

“ได้ เดี่ยวพีหาตัวใหม่ให้”

ผมบอกน้องพลางคั่นกองชุดที่วางอยู่ กางเกงซานตาก็ใช่
เดียวกันหมด น้องคงใส่ไม่ได้ กางเกงแซนตีกี่ขาสั้นแะ...แต่ไหน ๆ
คนเฝ้าก็ไม่อยู่ ขอแก้ังหน้อยละกัน

“ขยาวไม่มีไซส์เล็กเลย เราใส่ตัวนี้ไปก่อน” ผมส่งกางเกงให้

น้องที่อยู่ในห้องเปลี่ยนชุด

น้องเงิบไปสักพักก่อนจะก้าวออกมา “พี่...มันดีเหรอ”

ดี โคตรดีเลย

กางเกงขาสั้นสีแดงขับกับผิวขาว ๆ ช่วงกันช่วงขานี้ อ้อหือ...

โคตรเอกซ์

“รีบออกไปกัน คนยังไม่พออยู่” ผมเร่งน้อง เจ้าตัวดูเขิน ๆ แต่ก็ยอมออกจากห้อง

ผมมองน้องที่ใส่ชุดแซนตีโซว์ขาวขาว ไม่ใช่ผมคนเดียวที่มองผู้ชายอีกหลายคนเลยที่มองน้อง ผมได้แต่นึกในใจ ผมขอโทษนะ พี่กันต์ รีบมาก่อนที่หมาตัวอื่นจะคาบน้องไปกิน

ยิ่งดึกคนยิ่งเยอะจริง ๆ ผมมัวแต่ยุ่งอยู่กับออร์เดอร์ของเสิร์ฟของจนไม่ทันได้สังเกตว่าน้องพีชหายไปตั้งแต่ตอนไหน เห็นพี่ชินกลับมาแล้ว พี่กันต์ก็คงจะกลับมาด้วย หวังว่าน้องคงจะไม่ช้ำนะครับ

sorry พี่ขอโทษจริง ๆ (-.-)

ตั้งแต่เริ่มเสิร์ฟจนถึงร้านปิดผมยังไม่ได้นั่งพักเลย พนักงานคนอื่นก็เช่นกัน จนถึงตอนนี้เกือบตีสองแล้วถึงได้เคลียร์ทุกอย่างลงตัว พี่ไซ่เรียกพบพนักงานทุกคน รวมถึงผมด้วย

“ก่อนอื่นพี่ต้องขอโทษทุกคนจริง ๆ ที่ทำให้วุ่นวาย เพราะการเตรียมการของพี่ไม่ดีเอง พี่จะเพิ่มเงินวันนี้ให้ พรุ่งนี้พี่ให้เข้างานสายได้ พักผ่อนกันให้เต็มที่”

ได้ยินเสียงร้องดีใจของพนักงานอีกหลายคนและคนทำครัว ทุกคนดูไม่ได้หัวเสียเท่าไรที่วันนี้ทำงานหนัก หน้าตาดูยิ้มแย้มดีด้วยซ้ำ

“อันนี้ของเรา” พี่ไซ่ยื่นซองซองหนึ่งให้ผม
 “ผมไม่รับครับ ขอเป็นอย่างอื่นได้ไหม” ผมพูดเสียงเบา
 ให้ได้ยินกันแค่ผมกับพี่ไซ่

“หืม ถ้าให้ได้อะนะ” พี่ไซ่ทำหน้าแปลกใจ

“ได้อยู่แล้วครับ” ผมดึงเสื้อพี่ไซ่ให้ย่อตัวลงแล้วกระซิบข้างหู
 พี่ไซ่ได้ยินก็ตาโตขึ้นเล็กน้อย “เอาจริงหรือ”

“ครับ” ผมยิ้มให้พี่ไซ่

“ตกลง”

ยิ้มกว้างขึ้นอีกเมื่อได้ยินว่าพี่ไซ่ตอบตกลง

“อ๊ะ... พี่ชิน” พี่ชินดึงแขนผมออกห่างจากพี่ไซ่

“กลับได้แล้ว จะไปส่ง”

“เดี๋ยว ๆ ผมยังไม่ได้เปลี่ยนชุดเลย” ผมย่อแขนตัวเองกลับ
 ยังใส่ชุดชานตาอยู่เลย

“พรุ่งนี้ค่อยมาเอา” แล้วพี่ชินก็ดึงผมออกจากตรงนั้น ผมบอก
 ลาพี่ไซ่ด้วยการค้อมหัวเบา ๆ

พี่ชินลากผมออกมาจากร้าน ปลดล้อกรดแล้วปิดประตู
 เสียงดัง หงุดหงิดเหวอ คงเหนื่อยละมั้ง ไหนจะต้องไปส่งผมอีก ผม
 เกรงใจนะ แต่จะปฏิเสธก็ไม่ได้ เพราะผมก็ไม่มีรถกลับ

“ขอบคุณครับที่มาส่ง” ผมบอกพี่ชินในขณะที่รถจอดได้หอพัก
 ผมนั่งสนิท

ผมลงจากรถ พี่ชินเองก็ลงจากรถแล้วเดินตามผมมา

“พี่ไม่กลับหรือ”

“นอนด้วย”

“ฮะ!” ตาผมเบิกกว้าง

“หุ่ไม่ดี? บอกว่าขอนแก่นด้วย ได้ไหม”

“คะ...ครับ”

“ไอ้กัณฑ์มันใช้ห้องที่ร้าน ไม่รู้ใครเอาชุดอะไรให้เมียมันใส่”

“หี ๆ ฮ่า ๆ ๆ” ผมหัวเราะลั่นหลังจากได้ยินเหตุผลของพีชิน

“มีงทำ?”

“ฮ่า ๆ นิดหน่อยนะพี”

“ไอ้เด็กแสบ” พีชินหัวเราะในลำคอแล้วว่าผม

ไม่ได้แสบสักหน่อย แค่แกล้งนิดเดียวเอง

พอเข้ามาในห้องผมก็เข้าไปอาบน้ำก่อนเป็นอย่างแรก พีชินนั่งรออยู่ที่โซฟา

“พี อาบน้ำไหมครับ” ผมถามพีชินหลังจากที่ผมเพิ่งอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จ

“อืม” ตอบรับในลำคอแล้วเดินมาหยิบผ้าขนหนูที่พาดอยู่บนบ่าผมไป

“เอาผืนใหม่ไหมครับ เดี่ยวผมหาเสื้อผ้าให้”

“เอาแต่เสื้อกับกางเกงมาก็พอ”

พีชินบอกแบบนี้ผมเลยไปหากางเกงนอนตัวใหม่ให้ ขนาดตัวผมกับพีชินต่างกันไม่มาก ผมเลยเลือกเสื้อที่เอาไว้ใส่นอนตัวใหญ่ ๆ ส่วนกางเกงเป็นยางยืดใส่สบาย ๆ ให้ หลังจากหาเสื้อผ้าให้พีชินได้ ผมก็เอาไปวางไว้หน้าตู้ ล้มตัวลงนอนบนเตียง ความเหนื่อยล้าทำให้เปลือกตาผมปิดลงอย่างง่ายดาย

ร่างสูงหัวเทาเดินออกมาจากห้องน้ำ เขาไม่เจอไอ้เด็กแสบแล้ว เห็นแต่เสื้อที่วางไว้หน้าตู้ หยิบมันมาสวมใส่แล้วเดินเข้าไปในห้อง ร่างโปร่งของไอ้เด็กตัวแสบนอนหลับสนิท ร่างสูงสอดตัวลงข้าง ๆ ไอ้เด็กตัวแสบ เตียงไม่ใหญ่มากแต่นอนสองคนก็ไม่ได้อึดอัด

เขาสอดแขนเกี่ยวเอวอีกคนเข้ามาแนบชิดกับแผงอก ก่อนที่ภายในห้องจะเหลือแค่เพียงเสียงลมหายใจของคนสองคนที่ตั้งเป็นจิ้งหระสม่าเสมอ

ตอนที่ 6

ตื่นมาบนที่นอนก็เจอแต่ความว่างเปล่า เขาหายไปอีกแล้ว ...ตื่นมาก็ไม่เจอพี่ชินแล้วครับ เสื้อผ้าและข้าวของทุกอย่างของพี่ชิน หายไป เหมือนเมื่อคืนเขาไม่ได้นอนที่นี่

ผมอาบน้ำแต่งตัวสวมชุดนักศึกษา วันนี้ผมมีเรียนคาบบ่าย ตอนนั้นก็รีบเอ็ดโมงกว่าแล้ว ไปหาอะไรกินที่มหา'ลัยแล้วรอเข้าเรียน เลยแล้วกัน

ผมมามหา'ลัยโดยพี่วินเจ้าประจำ ประกติแล้วไอ้เคจะมารับผม แต่ถ้าวันไหนมันไม่ไปเรียนหรือผมไปมหา'ลัยเอง ผมจะโทร. เรียก พี่วินเจ้าประจำมารับ

“ไอ้ต่อเว้ย”

เสียงตะโกนทำให้ผมหันขวับไปมอง เห็นไอ้ปอร์เซ่หรือไอ้ปอด เด็กนิเทศฯ เป็นคนตะโกนเรียก ผมกับไอ้ปอดสนิทกันตั้งแต่ ม.ปลาย มาเรียนที่นี่ก็มีคุยกันบ้าง บางครั้งก็ไปกินเหล้าเล่นเกมด้วยกัน แต่ไม่ค่อยได้เจอกันบ่อยเพราะอยู่คนละคณะ

“ไผ่มีง สบายดีปะ” มันเดินมาใกล้แล้วยกแขนคล้องคอผม

“สบายดีมาก ๆ ตั้งแต่ไม่เจอมีง” ผมแก้มแก้มมันเล่น

“ไอ้สัตว์ พูดยังน่าโดนต๋อย”

“กล้าต่อคนหล่อแบบกูหรอ” ผมว่าแล้วหยิกแก้มมันเบา ๆ
หนึ่งที

“พอเลยไอ้สัตว์ ขนลุก” มันขยับตัวออกห่างผมอย่างรวดเร็ว

ปอร์หมองคนเป็นเพื่อน เพราะเพื่อนักศึกษาของเพื่อนไม่ได้
ติดกระดุมบน พอสังเกตดี ๆ เห็นรอยแดงเล็ก ๆ ที่ไหลปลาร้าและ
แผ่นอกหลายจุด แต่ปอร์เซก็ไม่ได้เอ่ยแหวอะไรออกไป

“จับนิดหน่อยทำมาเล่นตัว” ผมเดินไปใกล้แล้วเอาแขนคล้อง
แขนมัน “ไปแตกข้าวเป็นเพื่อนกูหน่อย”

“ไปแตกแต่ไม่ต้องควงแขน สาวหนีกูหมด” มันดันหน้าผมออก
จากตัวมัน ทำท่าขนลุกแล้วเดินนำผมไปโรงอาหารกลาง

ทำไมเพื่อนจะต้องรังเกียจต่อ ต่อแค่สัมผัสลู่ปล้ำล้ามแขน
นิดเดียวเอง

ผมกับไอ้ปอซื้อข้าวเสร็จก็มานั่งที่โต๊ะว่าง ผมเห็นพีซัน
ด้วย พีซันนั่งอยู่ที่โต๊ะประจำที่เขากับเพื่อน ๆ ขอบนั่งกัน ดูเหมือน
เพื่อน ๆ พี่เขาจะยังไม่มีใครมา

“แตกเร็ว ๆ กูมีภารกิจด่วน” ผมหันไปบอกไอ้ปอ

“กูเพิ่งมานั่งพร้อมมีงเนีย ยังไม่ทันแตกจะไล่กูดะ” ไอ้ปอบ่น

“รีบ ๆ แดก พุดมาก” ผมตักข้าวในจานไอ้ปอยัดใส่ปากมัน

มันถลึงตาใส่ผมก่อนจะตบหัวผมไปที่หนึ่ง

“เซี่ย” ผมด่ามัน

นั่งกินข้าวไม่นานผมกับไอ้ปอก็แยกกัน เพื่อนไอ้ปอมันโทร.

ตามพอดี ส่วนผมยังนั่งอยู่ที่โรงอาหารนี้แหละ ต้องไปทำภารกิจพิชิต
ใจก่อน

“สวัสดีครับ” ผมเอ่ยทักคนหน้าหนึ่ง “ทำไมอยู่คนเดียวอะ”

“...”

“พี่กลับไปตอนไหน ทำไมผมไม่เห็นรู้เลย”

“...”

พี่ชินยังไม่ตอบอะไรผม เพียงแค่มองผมด้วยใบหน้าเรียบนิ่ง
ส่วนผมก็ยิ่งพูดไปเรื่อย

“พี่กินข้าวแล้วหรือ”

“...”

“พี่ ไม่คุยกับผมหรือ”

“...” เงียบ

“โกรธอะไรอะ”

“เปล่า”

“เมนส์มาหรือ”

“เมนส์ฟอง” พี่ชินขยับปากเสียงเบา ทำเอาผมหลุดคำ ยิ้ม
หน้าบานออกมา

“พี่...” ผมเอ่ยเรียกคนตรงหน้า ใช้มือเท้าคาง มองพร้อมทั้ง
รอยยิ้ม จะมองกี่ครั้งก็ไม่เบื่อ มองที่ทีก็หล่อโดนใจ

“เรียกทำไมเยอะเยะ”

“พี่...เป็นแฟนกันไหม” ไหน ๆ ก็ไม่อยากตอบ ขอแห่หน้อย
แล้วกัน

“ทำไมต้องเป็น”

“ผมชอบพี่อะ” ชอบจริง ๆ นะ

“เมื่อกี้ก็ยังเห็นมึงอ่อยไอ้เด็กนิเทศฯ อยู่เลย”

“เขาเรียกว่าบริหารเสน่ห์”

“ไปบริหารไกล ๆ ตีน”

ผมอยู่ปากทำแก้มป่องใส่ คนอะไร หล่อ ใจร้าย ไม่รักษาน้ำใจ
กันเลย ผมมองคนตรงหน้าอย่างหลงใหล ไม่เป็นไรผมชอบพี่ ผมจะ
จีบพี่เอง

“งั้นผมจะจีบพี่” ผมบอกแล้วยิ้มให้คนตรงหน้า

“คิดว่าติด?” พี่ชินเล็กคิ้วมองหน้าผม

“ก็จะจีบจนกว่าจะติด” ผมบอกแล้วหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาดูเวลา
ถึงเวลาเข้าเรียนแล้วแฮะ

“ผมต้องไปแล้ว”

“รีบ ๆ ไป”

“ยื้อกันหน่อยก็ได้”

“หึ”

“ผมไปเรียนก่อนนะครับ คินนี่เจอกัน” ขยับตาให้หนึ่งข้างแล้ว
โบกมือบ้ายบาย

พี่ชินแคะผม แล้วยิ้มออกมาบาง ๆ

แต่ยิ้มก็พอแล้ว แคร่รอยยิ้มใจผมก็บางเฉียบแล้วครับ

คนตัวสูงนั่งมองไอ้เด็กแสบที่เพิ่งเดินออกไป เมื่อเช้าเขา
ออกมาจากห้องตั้งแต่เช้า เพราะกลัวว่าอยู่นานกว่านั้นอาจจะห้าม
ใจไม่ไหว เด็กอะไรหลังลิกขนาดนี้ ขนาดเขาแตะลิ้มไปเท่าไรมันยังไม่
รู้สึกตัวเลย

พอมามหา'ลัยเขาเห็นไอ้เด็กแสบตั้งแต่ลงจากรถมอเตอร์ไซด์
วินแล้ว ตอนแรกก็กะว่าจะทักอยู่เหมือนกัน แต่เห็นเดินมากับเพื่อน
ผู้ชายอีกคนก็ตงใจแปลก ๆ คิดไปคิดมาเลยคิดว่าไม่ทักดีกว่า แต่

เป็นไอ้เด็กแสบที่เดินมาคุยกับเขาเอง แถมยังมาบอกว่าชอบ มาขอเป็นแฟนด้วยท่าทางที่เล่นทีจริงอีก เห็นแบบนั้นแล้วเขาจะเชื่อมั่นได้แค่ไหน

กลับจากมหา'ลัยผมก็รีบกลับไปพักหนึ่ง ตื่นมาก็โทร. หาพีไซ้เพื่อถามเวลาเข้างาน (ผมขอเบอร์พีไซ้ไว้เมื่อคืนนี้) ไซ้ครับ ฟังไม่ผิดหรอก ข้อแลกเปลี่ยนที่ผมขอร้องพีไซ้เมื่อคืนนี้ก็คือให้รับผมเข้าทำงาน

พีไซ้บอกเวลาเข้างานมาแล้ว พอใกล้ถึงเวลาผมจึงลุกขึ้นไปอาบน้ำแต่งตัว พีไซ้บอกว่าแต่งตัวธรรมดาไปก่อน ส่วนชุดพนักงานให้ไปเปลี่ยนที่ร้าน แต่งตัวเสร็จเรียบริบร้อยผมก็โทร. ให้พี่วินเจ้าเดิมมารับ

“สวัสดีครับพีไซ้” ผมไหว้สวัสดิ์เจ้าของร้านเมื่อมาถึง พีไซ้ยื่นรอมผมอยู่หลังร้าน

“ไหวแน่นะต่อ ไหนจะเรียนอีก” พีไซ้ยกมือรับไหว้ผมแล้วพูดน้ำเสียงติดเป็นห่วง

“สบายมากครับ ไม่กระทบแน่นอน” ยิ้มรับคำพีไซ้

“เอาตารางเรียนมาให้พี่ดู วันไหนเราเรียนเช้า กลางคืนไม่ต้องมา”

“ถ้าวันไหนผมไม่ไหว ผมจะบอกพี่ก่อน ดิฉันไหวครับ”

“โอเค ๆ ดื้อเหมือนกันนะเนี่ย” พีไซ้วางมือลงบนหัวผม ออกแรงขยี้เบา ๆ “ไปเปลี่ยนชุดดีกว่า เดี่ยวพี่พาไปแนะนำคนอื่นด้วย”

พีไซ้พาผมไปแนะนำให้พนักงานในร้านทุกคนรู้จัก บาร์เทนเดอร์สองคนชื่อพีใจกับพีดำ คนเขียนบิลชื่อพีป้อม พนักงานเสิร์ฟ

อีกสองคนชื่อพีแวงค์กับพีปอนด์ และคนครัวอีกสามสี่คน พีโซเป็นเจ้าของร้าน บางวันจะมาช่วยบาร์เทนเดอร์บ้าง ส่วนพีชินนั้น พีโซแต่งตั้งให้เป็นผู้จัดการร้าน หรือเรียกง่ายๆ ว่าเป็นคนดูแลร้าน ทำทุกอย่างยิ่งกว่าเจ้าของร้านอีก ว่าไปแล้วผมยังไม่เห็นพีชินเลยแฮะ

โธ๊ะ นึกถึงยังไม่ทันหายคิดถึง ร่างสูงเจ้าของผมสีเทา ก็เดินเข้ามาในร้าน เรียกความสนใจทั้งผมและคนในร้านได้พอสมควร แถมข้างกายยังมีสาวสวยดวงแขนมาด้วยอีกคน

เป็นต่อเจ็บจี๊ดที่ใจเลยแฮะ

ตอนที่ 7

พีชินเห็นผมก็ชะงักไปนิดหน่อย แต่เพียงแป็บเดียวแล้วก็หันไปคุยกับผู้หญิงที่อยู่ข้างกาย ผมเองก็เช่นกัน บั้นท้ายยิ้มเป็นปกติ เหมือนที่เคยยิ้มแบบผ่าน ๆ มา

“สวัสดิ์ค่ะพี่ไซ้ ไม่เจอกันนานเลยนะค่ะ” เธอทักพี่ไซ้อย่างสนิทสนม ขอเดาว่าเธอคงจะมาที่นี้บ่อย

ถ้าผมจำไม่ผิด เธอน่าจะเป็นรุ่นพี่และอยู่มหา'ลัยเดียวกับผม เป็นดาวคณะของคณะไหนสักคณะหนึ่ง ผมเคยเห็นเธอผ่าน ๆ แต่จำไม่ได้ว่าเธออยู่คณะไหน ชื่ออะไร

“สวัสดิ์ครับ” พี่ไซ้รับไหว้เธอ กำลังจะพูดต่อ แต่พีชินพูดตัดบทซะก่อน

“ไปหาที่นั่งก่อนนะครับ” พีชินแก่มือเธอออกจากแขนแกร่ง

“จ้ะพี่พายไปรอที่โต๊ะประจำของเรา นะค่ะ” เธอพูดพร้อมกับกริตรีมฝีปากสีแดงยิ้มจนหวานหยด

อ้อ...ชื่อพี่พายนี้อะไร

“ขอมาร์การิตาหนึ่งที่ด้วยนะคะ คุณบริกร”

ตอนที่คุณผีพายกำลังจะเดินผ่านผมไปยังโต๊ะที่เธอบอก เธอก็กหันมาส่งเครื่องดื่มกับผม เป็นไง ออร์เดอร์แรกของผม น่าสนุกดีไหมล่ะ

“มาทำไม” นี่คือประโยคแรกที่พีชินทักผม หลังจากผู้หญิงคนนั้นเดินถึงโต๊ะของเธอ

“มาทำงานไงครับ”

“ใครครับ”

“เจ้าของร้านสิครับ ถ้ามแปลก” ผมบอกพีชินแล้วเบี่ยงตัวหลบ แต่พีชินก็ยังยืนขวางไว้

“ขอโทษนะครับ ขอทางหน่อย ผมต้องทำงาน”

ผมเงยหน้ามองคนตรงหน้าอีกครั้ง ดูเหมือนพีชินจะสังเกตได้ว่าตอนนี้ทุกสายมอมาที่เราอยู่ เขาเลยเบี่ยงตัวหลบให้ผมเดินไปที่เคาน์เตอร์บาร์แต่โดยดี

“พีให้คนอื่นไปเสิร์ฟแทนก็ได้นะ” พีใช้กระซิบข้างหูผมเสียงเบา ให้เราได้ยินกันสองคน

ผมส่ายหน้าพร้อมกับยิ้มให้ ก่อนจะรีบแก้วมาร์การิตาสีสวยมาวางใส่ถาด จุดหมายของผมคือนำเครื่องดื่มไปเสิร์ฟให้ลูกค้า

“เครื่องดื่มได้แล้วครับ คุณลูกค้าคนสวย” ผมวางแก้วลงตรงหน้าเธอ ยิ้มให้พร้อมกับมองด้วยสายตาเป็นมิตร

“พนักงานที่นี่ปากหวานจังนะคะ”

“หวานไม่หวาน...ต้องลองชิมดูนะครับ” ผมขยิบตาให้เธอหนึ่งทีแล้วพูดต่อ “หมายถึงมาร์การิตานะ”

เธอคลี่ยิ้มหวานส่งมาให้ ผมก็ยิ้มให้เธอเช่นกัน มองริมฝีปาก

สีแดงสดของเธอก่อนจะก้าวถอยออกมาโดยที่ไม่ละสายตา

ถ้าเธอมาเพื่อตกพีซิน ผมก็แค่ทำให้เธอโดนตกแทน...

ผมเดินกลับมาที่เคาน์เตอร์บาร์ สายตาพีซินจับจ้องมาที่ผมแบบจับผิด ผมเบะปากไหวไหวทำเป็นไม่สนใจแล้วเสมือมองไปทางอื่น พีซินเดินไปที่โต๊ะคุณผีพายแล้วนั่งลงคุยกับเธอ ลูกค้าคนอื่น ๆ เริ่มหลังไหลเข้ามาเรื่อย ๆ ทุกคนเริ่มทำงานกันอย่างขะมักเขม้น ผมเองก็เช่นกัน

ร้านนี้คนมาเที่ยวกันเยอะพอสมควร วันนี้มีดนตรีสดด้วย ยิ่งพรุ่งนี้เป็นวันหยุดผู้คนที่ชอบท่องเที่ยวก็ยิ่งหลังไหลเข้ามามาก ผมทำงานโดยที่ไม่ได้สนใจพีซินอีก แต่ผมก็ยังเห็นคุณผีพายนั่งอยู่ที่เดิม จะเฝ้าจนร้านปิดเลยหรือใจ

และก็เป็นแบบนี้แหละครับ ตอนนี่ใกล้เวลาร้านปิดแล้ว แต่เธอก็ยังนั่งอยู่ที่เดิม คอพับคออ่อนหน้อย ๆ เพราะเธอดื่มเข้าไปพอสมควร และตอนนี้ก็ตึกแล้วด้วย ผมมองไปที่เธออีกครั้ง เธอทำตาหวานจุ่มองกลับมาที่ผมเหมือนกัน ผมยกยิ้มให้ก่อนที่จะเดินเลี้ยวออกมา

“เหนื่อยไหม” พีจีบาร์เทนเดอร์ถามผมตอนกำลังช่วยกันเก็บของ

“ก็เหนื่อยนิดหน่อยนะครับ” ผมตอบพลางช่วยเก็บขวดส่งให้พีจี

“รีบกลับไปปะ” พีจีถามผมอีก

“ไม่รีบครับพี่ มีอะไรเหรอครับ”

“อยู่ดื่มกันก่อนไหม ฉลองทำงานวันแรก” พีจีบาร์เทนเดอร์อีกคนชวน

“ได้เลยพี่ ผมสายนี้อยู่แล้ว” ผมตอบตกลงคำชวนของพี่ใจกับพี่ต้าแล้วพวกเรา ก็ช่วยกันเก็บของอื่น ๆ

พอลูกค้าหมดและพนักงานช่วยกันเคลียร์โต๊ะและทำความสะอาดเรียบร้อยแล้ว พี่ใจกับพี่ต้าก็ขออนุญาตพี่ไซ้ขยับต่อ บอกว่าจะดื่มกันต่อนิดหน่อย

“พี่ไซ้ ผมกับน้อง ๆ ขอขยับต่ออีกหน่อยนะ เลี้ยงไอ้ต่อทำงานวันแรก” พี่ใจที่อายุมากสุดในหมู่ผมแต่รองจากพี่ไซ้เป็นคนพูด

“เอาดี งั้นพี่ดื่มด้วย” พี่ไซ้ตอบตกลงอีกคน เห็นดีเห็นงามกับลูกน้องไปด้วย

คืนนี้เลยมีพนักงานขยับต่อกันหลายคน มีผม พี่ไซ้ พี่ใจ พี่ต้า พี่แบงค์ ส่วนคนอื่น ๆ ขอตัวกลับก่อน ผมเห็นคุณพายุ้อพี่ชินอยู่ที่โต๊ะ ยังไม่ยอมกลับ พี่ชินเลยปล่อยให้เธอนั่งอยู่อย่างนั้นแล้วเดินมาทางผม

“จะกลับหรือยัง จะไปส่ง” พี่ชินเดินเข้ามาพูดกับผม
จะไปส่งผมหรือ แล้วผู้หญิงคนนั้นล่ะ

“ผมยังไม่กลับครับ นัดดื่มกับพวกพี่เขาต่อ”

พี่ชินขมวดคิ้วนิดหน่อยแต่ไม่ได้พูดอะไร ผมเลยพูดต่อ

“ไปส่งเธอสิครับ เธอรอานานแล้วนะ”

พี่ชินถอนหายใจก่อนจะเรียกให้พี่แบงค์มาช่วยพุงเธอไปที่รถ จังหวะที่เธอกำลังเดินผ่านผม เธอมองมาที่ผมด้วยสายตาแบบที่ตีความไม่ได้ ผมให้เวลาไม่เกินสามวัน มาพนันกันว่าคุณจะตกเธอได้ไหม

ผมมองตามแผ่นหลังกว้างของพี่ชินที่กำลังเดินออกไปจากร้าน ผมไม่รู้ว่าผมคิดผิดหรือเปล่าที่ยอมปล่อยให้เธอไปง่าย ๆ

หรือผมควรไปกระชากหัวพื้มันแล้วลากเข้าห้องดี

หลังจากนั้นพวกเขาก็ตั้งโต๊ะใกล้ ๆ เคาน์เตอร์เพื่อนั่งดื่มกัน พี่ไซให้เปิดเหล้าที่ได้มาใหม่หนึ่งขวด ให้พี่ใจเป็นคนชงเหล้า บอกเลยว่าเข้มมากเข้ากับอารมณ์เศร้าหมองของเป็นต่อตอนนี้นั่งจ

นั่งดื่มกันไปพูดคุยเรื่องสัพเพเหระกันไป พวกพี่เขาก็เล่าชีวิตการทำงานของพวกเขาให้ฟัง กินเวลามานานเท่าไรแล้วก็ไม่รู้ แต่รู้ว่าผมรู้สึกมีน ๆ อื่น ๆ ขึ้นมาหน่อย ๆ

“ดื่มเก่งเหมือนกันนี่หว่า” พี่ไซพูดแล้วหยิบแก้วผมส่งให้พี่ใจชง

“คิดยังไงมาทำงานดี ๆ แบบนี้” พี่ต๋อถามผมหลังจากที่เราคุยกันเรื่อยเปื่อยหลายเรื่อง

“ผมแค่...อยากอยู่ใกล้ใครสักคน” ผมคิดว่าผมกำลังเริ่มเมาแล้วแหละ

“แอบชอบใครหรือไงวะ” พี่เบงค์ถามขึ้นอีก

“อย่างผมเนี่ยนะ แอบชอบ” ผมว่ายิ้ม ๆ แล้วกระดกเหล้าเข้าปากหมดแก้ว

“...”

“ผมบอกชอบเขาไปแล้วต่างหาก...แต่เขาไม่สนใจ”

“...”

“แบบนี้เรียกว่าอกหักอีกไหมครับ”

“บอกว่าอีก มีหลายคนหรือไง” อีกคนถามขึ้นมาแต่ผมไม่ได้มองว่าใคร

“คนแรกก็น้องรหัสที่น่ารักของผมไง น้องน่ารักมากเลยนะ แก้มยู่ ๆ น่าหยิกมากกก แต่น้องมีแฟนแล้ว ผมไม่แย่งหรอก”

“แล้วใครอีก”

ผมหันไปตามเสียง มันคุ้นชะจนต้องเพ่งมอง พี่ซินเธอ...

หรือพีไซ้ คงเป็นพีไซ้ละมั้ง พีชินเขาจะมาอยู่ที่นี่ได้ไง เขาไปส่งผู้หญิงคนนั้นนี่ ป่านนี้ไปถึงไหนแล้ว

“อีกคนก็พีชินใจครับ ผมชอบพีชานานี้ พียังไม่สนใจผมเลย”
“...”

“ต้องให้ผมบอกพีอีกกี่ครั้ง...อีก”

เสียงผมเบาลง เหมือนมีก้อนมาจุกอยู่ที่ลำคอ ไม่ได้ ๆ ผมจะร้องให้ไม่ได้ นี่เป็นตอนนะ เป็นต่อต้องเข้มแข็ง

ผมหยิบแก้วเหล้าที่ถูกลงใหม่ขึ้นมา จะยกมันดื่มอีกครั้งแต่ว่าโดนดึงออกจากมือซะก่อน

“เมาแล้ว ไปนอน”

“ใครเมา...ฮึ๊ก ผมไม่ได้เมา”

“มึงนี่มันน่าโดนตีจริง ๆ”

“นี่ใครอะ หน้าเหมือนพีชินเลย” ผมยกมือจับหน้าคนที่ดึงแก้วผมไปถือไว้

“...”

“จะพีชินได้ไง พีชินไปกับผู้หญิงแล้ว” ผมพยายามจะดึงแก้วที่มีมืออีกคนคืนมา

“ขอแก้วผม ขอ...”

ไม่เพียงแต่เขาไม่คืนแก้วเหล้าให้ผม เขายังตีผมจนหมดแก้วต่อหน้าผมอีก

“ใครชงวะเนี่ย” เขาบ่นออกมาแล้ววางแก้วไว้บนโต๊ะ

“เอาของต่อคืนมา ของต่ออะ...” ผมจ้องแง่ใส่คนตรงหน้า แต่เขาไม่สนใจ

“มันเมาแล้ว ผมจะพามันไปนอน” พีเขาบอกกับใครสักคนในวงเหล้า ก่อนที่เขาจะจับแขนผมพาดคอเขาแล้วออกแรงดึงให้ผมเดิน

ตามไป

คนร่างสูงหัวสีเทากลับเข้าร้านมาก็เห็นสภาพไอ้เด็กตัวแสบเมาแอ้วพูดพรั้มไม่หยุด ใครหลอกถามอะไรก็พูดไปซะหมด จนทนไม่ไหวต้องลากไอ้เด็กแสบขึ้นไปนอนบนห้องเขาที่ชั้นสามของร้าน

“พี่ปล่อยผมนะ ผมจะตีมัน ง้อออ เอาเหล้าผมคืนมา เอา...”

เสียงของร่างโปร่งหายไปในลำคอเมื่อคนร่างสูงกว่าประกบริมฝีปากลงมา บดขยี้จนต้องเปิดปากรับเรียวลิ้นร้อนอีกคนเข้ามาในโพรงปาก สัมผัสที่คุ้นเคยเพียงครั้งเดียวร่างโปร่งก็จำได้แล้วว่าเป็นใคร รสจูบที่ร้อนแรงจนวิญญาณแทบจะออกจากร่างขนาดนี้ มีแค่เขาคนเดียวเท่านั้น

“พี่ชิน...” เสียงผมดังออกจากปากอย่างแผ่วเบาพร้อมกับเสียงหอบหายใจเหนื่อยอ่อน

“ใช่ พี่ชินครับ”

ร่างสูงตอบรับก่อนจะกดริมฝีปากลงมาอีกครั้ง และประกบร่างโปร่งให้นอนราบลงบนเตียงโดยที่ริมฝีปากไม่ได้ห่างกัน ยังคงเก็บเกี่ยวรสชาติแอลกอฮอล์จากโพรงปากอีกคน มือไวกว่าความคิดต่างฝ่ายต่างปลดเปลื้องเสื้อผ้าของกันและกันแล้วจับมันโยนจนหล่นกระจายเกลื่อนพื้นห้อง

“อืมมม...แฮก...แฮก...”

ร่างโปร่งหอบหายใจ ปรี๊ดตาฉ่ำเยิ้มมองคนด้านบน ริมฝีปากยกยิ้มออกมาจนคนด้านบนยิ้มตาม

“พี่จูบเก่งจัง”

“หี มึงนี่มันจริง ๆ เลย”

ร่างสูงด้านบนว่าก่อนจะโน้มหน้าลงมาซุกชอกคออีกฝ่าย
 กลิ่นฟีโรโมนคลั่งคลั่งกระจายไปทั่วห้อง มันช่วยกระตุ้นอีกฝ่ายได้ดี
 ริมฝีปากหยักกตม้มนเนื้อตรงชอกคอจนขึ้นรอย ไล่เล็มกดจูบไปทั่ว
 แผ่นอก เนินอก และยอดต่มไต

“ฮ่า...ฮะ...ยะ...อย่ากั๊ด” ร่างโปร่งครางออกมาเมื่อถูกพัน
 ครูดไปตามแนวผิว

“ทำไม”

“...ฮึ๊ก...มันเสียว...”

ร่างสูงยังคงไล่จูบไปทั่วร่างโปร่ง ฝ่ามือสองข้างไล่ขยำไปทั่ว
 สะโพกมน ก่อนจะเอี้ยวตัวไปเปิดเกะใต้เตียงแล้วหยิบเจลหล่อลื่นที่
 เคยซื้อเก็บไว้ออกมา เขาไม่เคยคิดเลยว่าจะได้ใช้มันจริง ๆ แค่คิดว่า
 สักวันคงมันเขี้ยวจนฟาดไอ้เด็กแสบนี้ มือมันก็หยิบติดมาซะได้

มือหนาจับร่างโปร่งให้นอนพลิกคว่ำ เปิดขวดเจลหล่อลื่นแล้ว
 เทลงกลางช่องทางด้านหลัง บีบเคล้นแก้มก้นนวลเนียนสองข้าง
 ก่อนจะค่อย ๆ ซ้ำแรกนิ้วลงไปช่องทาง

“ฮะ...ฮึ๊กกก...”

ร่างโปร่งกตหน้าลงกับหมอนปล่อยเสียงครางออกมาเมื่อนิ้ว
 เรียวยาวนิ้วแรกถูกส่งเข้าไปในตัว ร่างสูงกดจูบไปทั่วแผ่นหลัง ยัง
 ขยับนิ้วเพื่อให้อีกฝ่ายคุ่นชิน ก่อนจะแทรกนิ้วที่สองเข้าไป

“เจ็บ...เจ็บ...พีชึน”

คนใต้ร่างนอนคว่ำหน้าร้องออกมา ถึงจะมีฤทธิ์ของน้ำเมา
 ทำให้มึนไปบ้าง แต่ก็ยังคงรู้สึกได้ถึงความเจ็บปวดอยู่ ร่างสูงจับร่าง
 โปร่งให้หันมาเผชิญหน้า นิ้วมือสองนิ้วยังคงขยับอยู่ไม่ได้หยุดพัก

“เจ็บเหรอ...”

คนตัวสูงเอ่ยถามแต่ไม่ได้รอฟังคำตอบ หยิบขวดเจลหล่อลื่น

เพลงไปอีกแล้วเพิ่มนิ้วจากสองนิ้วเป็นสามนิ้ว ขยับเข้าออกลงลึก
เข้าไปจนร่างโปร่งสะดุ้งเฮือกหลายครั้ง ร่างสูงโน้มตัวลงไปจูบหางตา
ของคนใต้ร่างที่มีน้ำใส ๆ ไหลออกมา ก่อนจะกดลงที่ริมฝีปากอย่าง
แผ่วเบาเพื่อปลอบประโลม

“อย่าเกร็ง พี่จะใส่เข้าไป”

“อะ... อ้อ... ครับ”

ร่างสูงถอดถอนนิ้วมือออกจากช่องทางด้านหลัง จับลำกาย
ร้อนชักรูดเพื่อเตรียมพร้อมก่อนจะค่อย ๆ กดลงที่ช่องทาง ร่างโปร่ง
กำผ้าปูที่นอนแน่นเพื่อระบายความเจ็บปวด ก่อนที่จะรู้สึกถึงความ
คับแน่นที่ช่วงล่าง

“ฮ่าา... พี่ เดียว... อี... มั่นเจ็บ”

เสียงร้องห้ามทำให้ร่างสูงโน้มตัวลงไปช้า ๆ

“เจ็บแป็บเดียว เชื้อพี่”

เสียงทุ้มต่ำกระซิบข้างหูชะแผลว ร่างสูงขบเม้มดึงหูอีกฝ่าย
อย่างหยอกเย้า ก่อนจะเลื่อนริมฝีปากลงมาคลูดดึงตุ่มไตสีชมพูที่
ชูขึ้นขึ้น เสียงคลูดดึงฉ่ำจะเรียกความสนใจจากคนใต้ร่างได้ดี ร่างโปร่ง
ไม่รู้เลยว่าตอนนี้แท่งร้อนถูกกลืนเข้ามาจนเกือบสุด

“ขอโทษนะ” บอกเสียงทุ้มต่ำอย่างอดรันทนไม่ไหว ก่อนถอน
แก่นกายออกมาแล้วใส่เข้าไปใหม่จนสุด

“อ๊ะ... โอ๊ยยย... เจ็บ... มั่นเจ็บ”

“เจ็บก็กัดพี่”

ร่างสูงโน้มตัวลงไปแต่ยังไม่ได้ขยับแก่นกาย กดแชเอาไว้ให้
คนใต้ร่างได้ปรับตัวสักพัก เมื่อก็กะพินตันเข้าไปจนสุดคงจะเจ็บ
น่าดู

งับ!

ไอ้เด็กตัวแสบมันไล่กัดตั้งแต่ลำคอถึงหน้าอก จากที่ให้กัดเพื่อ
บรรเทาความเจ็บ แต่เท่าที่ดู ท่าทางไอ้เด็กตัวแสบจะชอบใจ

“อิ ๆ เป็นรอยเต็มเลย...อ๊ะ”

เสียงหัวเราะชอบใจดังออกมาจากคนใต้ร่างทำให้ร่างสูงขยับ
ช่วงล่างแก้มกลับไปจนสะดุ้งโหยง ค่อย ๆ ขยับสะโพกจนคนใต้ร่าง
ครางอ้ออึ้ง

“ครางดัง ๆ สิ”

เขากระซิบบอกร่างไปร่งพร้อมกับที่แก่นกายร้อนยังคงถูกส่ง
เข้าไปไม่ยั้ง เพราะห้องนี้ตีผนังเก็บเสียงอย่างดี ไม่มีทางที่ใครจะ
ได้ยินอยู่แล้ว จะร้องออกมาดังเท่าไรก็ได้ เขาอยากฟัง

“อ้าา...พี...พีชิน...”

“ดังอีก...”

เสียงครางเรียกชื่อออกมากระท่อนกระแท่นเพราะร่างสูงยังคง
ขยับโยกโถมกายเข้าไปใส่อยู่ตลอดเวลา ความร้อนความคับแคบภายใน
ช่องทางด้านหลัง บีบรัดจนร่างสูงแทบจะทนไม่ไหว

“ซัดดด...พีชิน...อีก...อ้ออ”

“อืมมม...”

ร่างสูงยกคนใต้ร่างให้ลอยขึ้นจากที่นอนทั้งที่ด้านล่างยังคง
ไม่หลุดออกจากกัน หยิบหมอนมารองสะโพกร่างไปร่งไว้ ก่อนจะ
กระแทกลำกายลงไปลึก หมุนวนสะโพกจนโดนจุดกระสันเสียว

“พี...ผมไม่ไหวแล้ว”

ร่างไปร่งเอื้อมมือมาวางกลางกายหวังจะช่วยให้ตัวเองได้
ปลดปล่อย แต่ร่างสูงกลับดึงมือออกแล้วใช้เข้าสองข้างกดเอาไว้ข้าง
ลำตัว เหวหนายังคงขยับโถมใส่ไม่หยุดพัก

“จะเสร็จหรือ...หืม”

ดวงตาฉ่ำน้ำซ้องมองคนด้านบน สายตาจับจ้องไปที่สะพาน
หนาทที่ยังกระแทกลงมาใส่ตัวเขา ความเจ็บตอนแรกไม่ได้หลงเหลือ
อยู่แล้ว มีแต่ความเสียวซ่าเท่านั้นที่ร่างสูงมอบให้

“อ้อออ...จะ...จะเสร็จ...แสบ...ไม่ไหวแล้ว”

ร่างสูงยกยิ้ม ขยับสะพานเข้าออกไม่หยุด มือหนาจับลงที่กลาง
ลำกายของร่างโปร่ง ชักหลุดขึ้นลงพร้อมกับสะพานที่ขยับเข้า ๆ ออก ๆ
จนคนได้ร่างปล่อยน้ำสีขุ่นออกมา

“ฮ่า...แสบ...ฮ่าา”

“ฮึ่มมม”

ร่างสูงรำคาญในลำคออีกครั้งเมื่อช่วงล่างยังคงตอตรัด เขาโถม
สะพานเข้าออกอีกสองสามทีก่อนจะปลดปล่อยธารน้ำสีขาวขุ่นออก
มาเช่นกัน สองร่างนอนหอบหายใจถี่ หัวใจเต้นระรัว สมอองชาวโพลน
ของร่างโปร่งเหมือนจะไม่สั่งการแล้ว เปลือกตาก็ปิดไปเช่นกัน

“พี่แม่...หล่อชะมัด”

ร่างสูงอยากจะหัวเราะออกมดั่ง ๆ กับประโยคสุดท้ายของ
ไอ้เด็กตัวแสบ ขนาดตาจะปิดอยู่แล้วยังอ่อยเขาอยู่ได้ ถ้าตื่นมาแล้ว
บอกว่าจำไม่ได้ เขาจะเอาให้ไม่มีวันลืมเลย

ตอนที่ 8

ตอนนี้ก็โหมงแล้วก็ไม่รู้ เพราะในห้องทึบไร้แสงสอดส่อง
เข้ามา มีแต่ไฟดวงน้อยเท่านั้นที่ส่องสว่างอยู่ ดวงตาสวดยกะพริบ
เพื่อปรับโฟกัสภายในห้อง ก่อนจะรับรู้ว่าได้อยู่ที่ห้องตัวเอง
ปวดหัว ปวดตัว ปวดตุ...

ฉิบหาย!!!

ผมหันซ้ายหันขวาถึงได้รู้ว่าตอนนี้อยู่ห้องพีซินที่ร้าน เมื่อคืน
ทำอะไรไปอะ จำได้ว่านั่งกินเหล้ากับพวกพี่เขาข้างล่าง แล้วก็คุยกัน
แล้วพีซินก็มา แล้วพีซินก็ลากผมขึ้นมา แล้วเราก็...

ฮือออ แม่จ๋า เป็นต่อเสียจริง

กวาดสายตามองไปรอบห้องแต่ก็ไม่เจอเจ้าของห้อง พี่เขา
หายไปอีกแล้ว หายไปแบบทุกครั้งแล้วทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น
เหวอ

แค่ขยับตัว ความเจ็บแปล็บก็เล่นพล่านไปทั่วทั้งตัว ผมทำได้
แค่พุงตัวเองให้ลุกขึ้นนั่งแล้วเอนหลังพิงหัวเตียงไว้ ดีที่เตียงนุ่ม

พอตัวไม่อย่างนั้นคงเจ็บจนนั่งไม่ไหว

แม่ง โคตรโหดบีบเลย

“กว่าจะตื่นนะมึง”

ผมเงยหน้ามองคนที่เพิ่งเดินเข้ามา นึกว่าจะหายไปอีกแล้ว
ชะอีก พี่ชินอยู่ในชุดที่โคตรหล่อ เสื้อเชิ้ตสีน้ำเงินแขนยาว แขนเสื้อ
ถูกพับขึ้นแบบลวก ๆ กับกางเกงยีนสีเข้มเข้ากับเสื้อ

“ก็โหมงแล้วครับ”

“ห้าโหมงครึ่ง”

ฉิบหาย นอนหรือตายวะ

ผมทำท่าจะลุกขึ้นจากเตียง แต่พี่ชินก็ห้ามไว้ “ไม่ต้องลุก เดี่ยว
เอาข้าวมาให้ กินข้าวแล้วก็กินยาซะ”

“กินยาทำไม ผมไม่ได้เป็นอะไรสักหน่อย”

พี่ชินเดินเข้ามานั่งลงบนเตียงแล้วยื่นมือมาวางบนหน้าผาก
ผม “ตัวอุ่น ๆ เดี่ยวจะไม่สบาย”

เซี่ย...เงิน

“อะ...อาครับ” จึงงำในลำคอตอบ

ไม่นานนักก็มีคนมาเคาะประตูห้อง พี่ชินเป็นคนเดินออกไป
เปิดประตูและกลับมาพร้อมกับซามข้าวต้มและน้ำเปล่าหนึ่งขวด
โครกก!

ตอนแรกผมก็ไม่ได้รู้สึกหิวสักนิดเลย แต่พอเห็นซามข้าวต้ม
เท่านั้นแหละ ท้องร้องดังระงมจนพี่ชินหันมามองหน้าผม ก่อนจะ
หัวเราะออกมาเบา ๆ ใช้เวลาไม่นานผมก็ยัดข้าวต้มซามใหญ่ลงท้อง
จนหมด

“กินยาซะ”

ผมรับยามาถือเอาไว้ก่อนจะหย่อนมันเข้าปาก แล้วกลืนน้ำ

ตาม อี๋ อี๋

“อันนี้ยาทา อันนี้ยาสอด”

ยาสอด?

“อะไรนะพี่” ผมถามพีชิน

ยาสอด? มันต้องสอดด้วยเหรวะ

“ยาทา ยาสอด...ไม่เข้าใจ?”

“ทำให้หน่อยได้ไหมครับ” น้ำเสียงเย้าปนออกอ้อน

พีชินเงยหน้ามองผม เราสบตากันแวบหนึ่ง แค่เลี้ยววินาที ก่อนที่พีชินจะลุกขึ้นยืนเต็มความสูง ผมแก้งแงหยไปอย่างนั้นแหละ พี่เขาคงไม่ทำให้หรอก ผมเอื้อมมือไปหยิบยา แต่ว่าพีชินหยิบมันไป ถือชะก่อน

“นอนลง” เสียงทุ้มสั่งผมพร้อมกับใช้มือกดหัวไหล่ผมให้นอนราบลงบนเตียงกว้าง

“เอ่อ...ผมทำเองก็ได้” ผมบอกแบบนั้น รู้สึกไม่ปลอดภัยยังไงไม่รู้

“อ้อชา”

พี่เขาสั่งให้ผมอ้อชาแต่ผมดันหุบขาโดยอัตโนมัติ

พีชินขยับตัวมาอยู่ตรงขาผม ใช้สองมือแยกขาผมออกจากกัน แล้วแทรกตัวเข้ามาตรงกลางระหว่างขา ก่อนที่ริมฝีปากจะกดลงมาที่หัวเข่า เลื่อนขึ้นมาจนถึงขาอ้อน

“พะ...พี่...พีชิน” ผมเรียกพีชินอย่างกับคนติดอ่าง พี่เขาทำแค่ซ้อนตาขึ้นมองผมแต่ริมฝีปากยังกดไปทั่วขาอ้อน

“อะไร”

“ผม...ผมทำเอง”

พี่เขาไม่ตอบผม ก้มหน้าลงไล้ริมฝีปากไปทั่วหน้าขาทั้งสองข้าง

ผมได้แต่ด่าตัวเองในใจ...ไม่น่าปากดีเลยกู

ร่างกายผมกระตุกเมื่อมีสัมผัสเย็น ๆ ป้ายลงที่ช่องด้านหลัง นิ้วเรียวกลิ่งวนเบา ๆ อยู่ตรงนั้นสักพักก่อนที่ใบหน้าผมจะเลื่อนมาที่หน้าท้องผม ริมฝีปากกดจูบลงที่กล้ามเนื้อหน้าท้องเบา ๆ ก่อนที่ร่างกายผมจะสะดุ้งเฮือกอีกครั้งเมื่อนิ้วเรียวดันยาเข้ามาในช่องทาง จนผมปล่อยเสียงครางออกมา

“อ้อา...อ๊ะ พี่...”

ใบหน้าผมเคลื่อนขึ้นมาอยู่เสมอกับใบหน้าผม “อยากหรือไง”

“...”

เซี่ย พี่ทำขนาดนี้ไม่อยากก็แปลกแล้วโว้ย

พี่เขากดริมฝีปากลงที่ข้างแก้มผม จูบไล่ไปเรื่อยจนถึงใบหู “หียังไม่ใช่ตอนนี่”

พี่ชินยึดตัวขึ้นแล้วมองมาที่ผมด้วยใบหน้าเปื้อนยิ้ม แววตาเหมือนได้เล่นสนุก ตอนนั้นผมไม่รู้ว่าตัวเองทำท่าทางและหน้าตาแบบไหน แต่ที่รู้ ๆ ผมอยากให้พระแม่ธรณีจูบผมลงไปได้ดินเดี๋ยวนี้เลย

อายเว้ย!

หลังจากนั้นพี่ชินก็ออกจากห้องไป แต่ก่อนออกไปสั่งผมไว้ว่าไม่ต้องออกไปไหน ไม่ต้องลงไปทำงาน ให้นอนพักอยู่บนห้อง เขาบอกพี่เซให้แล้ว ถ้ามีอะไรให้โทร. เรียกได้เลย (เพิ่งจะแลกเบอร์แลกเปลี่ยนกันเมื่อกี้)

เป็นเพราะผมเพิ่งตื่นก็เลยนอนไม่หลับ จะลุกไปไหนก็ยังเจ็บ ๆ ขัด ๆ ตรงด้านหลังอยู่ ผมเลยได้แต่นอนคว่ำแล้วหุบโทรทัศน์ออกมาเล่นแทน เปิดเข้าไลน์กลุ่มในห้อง เหมือนพวกมันจะชวนกัน

ไปฉลองปีใหม่ที่ผับดังไม่ไกลไม่ไกลเท่าไร ถ้าปีใหม่ร้านพีชก็คง
ไม่ได้ปิดเหมือนกัน คนคงเยอะและพนักงานก็คงหยุดไม่ได้ ผมเลย
พิมพ์ปฏิเสธรไปในกลุ่มไลน์

ย. ยักษ์ เขี้ยวใหญ่ : เป็นไปได้หรือวะ
Now ณนาว : ใช้อैसेต่อพลาดได้ไง

เสื่อท่าอะไร เป็นแมวไปแล้วกูอะ

ก้องภพ : ทำไม่ไม่ไปวะ
เป็นต่อ นะครับ : ภูทำงาน หยุดไม่ได้

เท่านั้นแหละครับ ยาวชะยิ่งกว่ายาว ไอ้พวกเพื่อนมันก็ชักผม
ชะชะอาดเลย แต่ผมแค่บอกพวกมันว่าผมมาทำงานช่วยรุ่นพี่ที่รู้จัก
เพราะเขากำลังขาดคนพอดี คุยเรื่องอื่นเรื่อยเปื่อยสักพัก ประตู่ห้อง
ก็ถูกเปิดออก

พี่ชินสาวเท้าก้าวยาว ๆ เข้ามาหาผม มือหนาจับใบหน้าผม
ให้แก้มขึ้นก่อนจะกดริมฝีปากลงมาแบบไม่ทันให้ตั้งตัว ริมฝีปาก
หยักคล้ายไล่เล็มริมฝีปากผม ขบกัดทั้งปากบนปากล่างก่อนที่ลิ้นร้อน
จะสอดเข้ามาในโพรงปากเกี่ยวกระหวัดดูดดึงจนได้ยินเสียงฉ่ำและ

ผมเบิกตากว้างขึ้นเมื่อพี่ชินยังไม่หยุดเพียงแค่นั้น มือหนา
ล็อกใบหน้าผมไม่ให้ขยับหนี ริมฝีปากหยักยังกดขยี้ผมไม่เลิกรา
เสียงครางเส็ดลอดออกมาจากปากของเราทั้งคู่ พี่ชินจูบผมอยู่นาน
จนพอใจแล้วเขาก็ผละออก

“อยากบุญหรือ”

พอพูดจบแล้วเขาก็หมุนตัวเดินออกจากห้องไป ทั้งผมให้่ง
รับประทานเหมือนคนเป็นใบ้ จะพูดก็พูดไม่ออก ในหัวสมองกำลัง
ประมวลผลแล้วคิดว่า มีอะไรอีกไหมที่นำไปอ่อยพีเขาไว้
ฮือออ เป็นต่อไม่ไหวแล้ว